

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Синиша Филиповић, Драган Славковић, Иван Кораћ и Драгутин Драгићевић, који су приведени из Окружног затвора у Београду, браниоци оптужених, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Слободан Сташевић, Миломир Шалић који ће мењати адвокате Мирослава Ђорђевића и Драгана Ђокића, а уз сагласност оптужених, те пуномоћници оштећених, адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Наставак испитивања сведока К

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ево, данас ћемо да завршимо са питањима за Вас. Само да Вас питам, јуче нам нисте помињали везано за Челопек, а у истрази сте се изјашњавали о Цветку Јовићу. Ко је то?

СВЕДОК К: Па, Цветко Јовић је био, док сам ја био у полицији, он је био резервни полицајац, ту из једног суседног села код Зворника, био је у резервном саставу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он остао као резервиста и за време рата?

СВЕДОК К: Да, ја када сам отишао из МУП-а, он је остао да ради као резервиста у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где је радио? Шта је радио? Јел имао неке везе са овим центрима сабирним, логорима?

СВЕДОК К: Па, ја сам га виђао доле, да је дежурао, пошто је тај челопечки дом поред самог пута, Зворник-Бијељина, да је дежурао испред челопечког Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само дежурао или имао и неку функцију?

СВЕДОК К: Не знам стварно, ја не знам у каквој је био функцији, ја сам већ био отишао из полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте га познавали иначе, јесте нешто причали са њим, обзиром да сте радили заједно?

СВЕДОК К: Па, ми се у Зворнику сви познајемо, али нисам са њим причао у каквој је то функцији, јер ја сам био изашао из полиције и тачно у каквој је био функцији, доле у Челопеку, не знам, само знам да је дежурао испред, виђао сам га испред, јер смо пролазили поред челопечког Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, док су пролазили?

СВЕДОК К: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да никада улазили нисте?

СВЕДОК К: Да, да, нисам никада улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте помињали и Стеву Радића? Ко је Стево Радић?

СВЕДОК К: Стево Радић је био члан Привремене владе и Кризног штаба и био је задужен у тој Привременој влади за привреду и финансије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли та функција подразумева и неку улогу у вези исплате плата?

СВЕДОК К: Па, његова улога је првенствено везана за исплату плата и свих ових, свих финансијских токова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате можда, колика је његова била улога у односу на председника Привремене владе?

СВЕДОК К: Мислим да је јасно да у Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали?

СВЕДОК К: Да, да, како да не, у Кризном штабу и у Привременој влади, да је одлучивање било колективно, значи, у принципу је увек то било гласање. Поштовала се одлука већине. Некада и ако нисте били за ту или против те одлуке, поштовала се одлука већине, принципом гласања. Значи, као члан Привремене владе и као члан Кризног штаба, имао је и он утицаја на дешавања као и остали чланови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви нешто ближе знате о његовој улози након те средине априла, када Ви напуштате?

СВЕДОК К: Па, ја сам био у контакту са, ми из привреде који смо тада били, у привреди, више смо имали контакта са Радићем, него са осталим члановима Владе, јер је то било повезано. Оно када исплаћујемо плате, ишао је прво списак на оверу тамо у општину, да се овери тај списак и не знам, па су тек онда давали, преко тога се контролисао ниво плата и коме се исплаћује и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос његов са Грујићем и са Поповићем?

СВЕДОК К: Не знам, тешко ми је да ја просуђујем какав је био њихов лични однос, али мислим да Радић и Грујић, колико је мени познато, нису имали онако баш близак однос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Поповић?

СВЕДОК К: Не знам какав је однос имао са Поповићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато нешто да је он радио мимо одлука Владе? Ми смо овде чули неке исказе и неке одбране, да кажу, да је можда он сам нешто исплаћивао, неке плате неким добровољцима, територијалцима, мимо одлуке Владе, да постоји таква могућност? Да ли је Вама тако нешто познато?

СВЕДОК К: Не, мени није, мени то није познато, али не треба да значи да јесте или да није, али није ми то познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК К: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде у истрази, кажете, на питање тужиоца о односу Кризног штаба и штаба ТО и команде полиције и на хијерархију. Рекли сте, планом А и Б је било предвиђено да је Кризни штаб неко ко је главни и по том плану требало би да су му подређени ТО и полиција. Јел можете мало да нам објасните то, у ком смислу сте то мислили?

СВЕДОК К: Па, знате, овај, тај план А и Б је предвиђао, то је тачно што сам рекао у истрази, то је тачно да сам рекао тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такав однос је предвиђао?

СВЕДОК К: Да, да, знате, то је план А и Б је прављен у неко мирнодопско време и предвиђен је у неким идеалним условима. Ја сам Вам рекао, отприлике да, то је тачно предвиђено планом А и Б да Кризни штаб буде главни на тој територији, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које услове је предвиђен план А и Б, само за мирнодопске?

СВЕДОК К: Не, план А и Б је предвиђен за ратне услове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, значи, за ратне услове?

СВЕДОК К: Да, он је предвиђен да функционише, а да ли је функционисао на терену, ја сам јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зато Вас питамо, како је требало, а како је, односно да ли Ви знате, како је требало, како је требало по њему?

СВЕДОК К: Требало је да по плану А и Б да Кризни штаб је имао главну функцију на тој територији локалној коју покрива та територија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док сте Ви ту били, кажете, активни до тог 16. априла, јел било тако, по плану?

СВЕДОК К: Видите, мислим, ја сам рекао, по плану, да, али није нико по плану А и Б предвидео Аркана и Пеју. А ја сам рекао, мислим, однос је такав био да смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време док сте Ви били?

СВЕДОК К: Да, однос је био такав, да једноставно, сви смо ми стајали мирно када они улазе, сви су добили батине од њих, једноставно, њихова наређења су била извршна, не за нас, него су била извршна за официре ранга пуковника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај нам период није овде баш толико у оквиру оптужнице, то је нешто раније, а за после, да ли Ви нешто знате, да ли се поштовао план А и Б, односно Б за Вашу општину, када одлазе они?

СВЕДОК К: Он се поштовао у мери у којој је могао да се спроведе, али, да Вам кажем, ситуација је била на терену таква, коју план А и Б није могао предвидети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта мислите конкретно?

СВЕДОК К: Није могао предвидети неке, он је, план А и Б је замишљао да ће то идеално српски народ се организовати у неке формације, ранга бригаде, овога, не знам чета и свега тога. Друга ствар, политика је тада била, ми смо подржавали политику ЈНА која је заговарала да не признаје Босну и Херцеговину и ми смо једноставно мислили да ћемо се ставити у функцију резервног састава војске и тиме штитити ове интересе због којих смо и ушли у сав овај проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас само ово, значи, Кризни штаб као нека капа за полицију и ТО према плану. Да ли се ту сада нешто десило, па да је полиција и ТО била изнад Кризног штаба, ако кажете, није се поштовало? Значи, колико ја схватам, да се поштовало, било би тако, по плану? Јел сада било нешто друго што истиче ове у први план по Вама или не?

СВЕДОК К: Било би некоректно да се изјашњавам за тај период после мог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према коме некоректно, ја Вас само питам, сазнања Ваша?

СВЕДОК К: Не знам, ево немам сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сазнања?

СВЕДОК К: Какви су били односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, ако имате.

СВЕДОК К: Унутар ових структура власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте можда чули да је полиција сада нешто била јача од Кризног штаба или ТО или не?

СВЕДОК К: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК К: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте нешто о овим санацијама. Да ли сте чули да је постојала нека комисија за асанацију, односно санацију бојишта? Јел Вам то нешто познато?

СВЕДОК К: Па, она је формирана, ја мислим у време док смо ми били у Кризном штабу, што је логично, у рату има мртвих и мора неко бити да их сахрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте овде правили неку разлику у односу на сакупљање лешева и на сахрањивање, па ко је за шта надлежан. Говорили сте нешто и о овом Комуналном предузећу?

СВЕДОК К: Па, није ми тачно, мислим да су се ту мало преплитале надлежности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ко ради, то сам мислила.

СВЕДОК К: Мислим да је Комунално предузеће по својој функцији овој мирнодопској имало ту улогу, али мислим да је била један део у оквиру ТО организован, те цивилне заштите и то која ради сахрањивање и све остало. Није само мртвих људи, било је ту сада и животиња, не знам ни ја, свега осталог, гранате су падале и требало је то привести некој намени која треба да служи за даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти људи што су сакупљали те лешеве и то. Под чијом су они надлежношћу били, да ли знате?

СВЕДОК К: Па, ови који су били из Комуналног, они су били у оквиру Комуналног предузећа, мислим да је директор у то време Комуналног предузећа сво време био овај Неђо Млађеновић, а мислим да је једна група постојала, чини ми се, у оквиру ТО. Они су били у оквиру ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато ово име Коста Ерић, јел Вам то нешто говори?

СВЕДОК К: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК К: Па, ја мислим да је он био у тој цивилној заштити, да је он био шеф те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру ТО?

СВЕДОК К: Да, цивилна заштита је припадала ТО и мислим да је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то исто било под општином?

СВЕДОК К: Било је под ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било онда у оквиру општине или није, зворничке?

СВЕДОК К: Не, било је у оквиру ТО, а општина је нешто друго, општина је цивилна власт, ТО је као део војске, део Министарства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Комунално?

СВЕДОК К: Комунално је била општинска организација која је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А она је општинска?

СВЕДОК К: Да, оснивач је увек била скупштина општине и самим тим, аутоматски је потпадало под Кризни штаб и Привремену владу, увек је Комунално предузеће, и дан-данас је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате тог сведока М?

СВЕДОК К: Никада нисам са њим контактирао, али га знам, сви у Зворнику се знамо између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он баш каже да сте нешто на почетку контактирали и да сте га Ви нешто зауставили тамо када је он требало да буде ангажован за те послове. Јел Вам то нешто познато?

СВЕДОК К: Познато ми је и прочитао сам то из новина нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из новина?

СВЕДОК К: Да, овако, али нисам то никада, мислим да, мислим, глупо сада тражим суочење са сведоком, али ја са човеком нисам никада контактирао и не знам га и не знам у ком је то периоду, не знам због чега би, не знам да ли је он грађанин уопште Републике Српске. Ја мислим да он негде живи преко границе, у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то мења, на шта мислите?

СВЕДОК К: Ми смо мобилисали, ми смо мобилисали грађане Републике Српске, а ми грађане Југославије, ако нису били добровољци, они нису имали обавезу да учествују у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада још нешто само да Вас питам, везано за ове камионе. Како је то ишло, уколико је, значи, мало да нам објасните то, нисмо се тога јуче дотакли, везано за ангажман, значи, тих материјалних средстава одређених предузећа, па конкретно на територији општине, на пример, «Дринатранс», ова транспортна предузећа. Како то, ако треба некеме за потребе војске, ТО или полиције, како се то радило, како дођу да требовања?

СВЕДОК К: Неко из тих служби, ако је то војска, они су имали ту службу која је водила саобраћај, ако је ТО, имали су службу која је водила саобраћај. Полиција, колико ми је познато, није, бар код мене у предузећу ангажовала, али ТО и војска јесте ангажовала камионе. На пример, њихов човек који води тај део транспорта, ја знам да је често Миле Јовић, чини ми се, је био у тој функцији, јер је он инжињер саобраћаја и онда ми се он јави и једноставно, треба нам три, четири камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то ови Ваши од 20 тона, они велики камиони?

СВЕДОК К: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били и мањи неки?

СВЕДОК К: Било је и мањих, али углавном су то велики камиони, шлепери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За колико пута, рецимо, у периоду мај, јуни, да ли се сећате Ви, колико је то тражено?

СВЕДОК К: Било је то врло често, малтене два, три камиона су, малтене, била увек у функцији тог транспорта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел онда они изузму њих из Ваше надлежности или их позајмљују па враћају, како то иде?

СВЕДОК К: Па, значи они њих враћају, нормално, они дају налог, али од момента када на пример, возач камиона тог и тог добије налог да нешто превози, ја немам, не знам информације где је он отишао, шта је довезао, колико је превезао, када се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они узму и возача?

СВЕДОК К: Да, да, то су углавном били возачи, колико ми је познато, нису они никада убацивали своје возаче због одржавања возила, због тих неких практичних разлога, увек су то били возачи који су били наши возачи из «Аутотранспорта».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за које потребе они то узимају? Да ли Ви имате у том требовању или како се то већ ради?

СВЕДОК К: Нема ту никакве, ми не добијамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за шта или знате?

СВЕДОК К: Ми добијемо само потврду од њих да је возило било ангажовано од не знам 01. маја до 03. маја и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је тако и ово друго предузеће аутобуско, транспортно, исто функционисало, да ли сте имали неке везе пословне?

СВЕДОК К: Да, имали смо, па сви се ми између себе знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел на исти начин се требује?

СВЕДОК К: Мислим да је на исти начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које потребе, да ли Ви знате, за које потребе су се користили ти камиони или ови аутобуси?

СВЕДОК К: Видите да Вам кажем, знам незванично овако од возача да су превозили углавном ове логистичке потребе, било је и хране, било је и војне опреме, било је и све ово што је потребно за једну логистику, не знам ни ја, за војску, униформе, чизме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу некада коришћени за превоз људи? Нешто сте се и о томе изјашњавали?

СВЕДОК К: Колико је мени познато, камиони «Аутотранспорта» су коришћени само у једном случају за превоз људи, а то је овај случај о коме смо јуче причали, Ђулића и Бијелог Потока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој дестинацији?

СВЕДОК К: Па, они су превозили две дестинације, тако што су жене и децу превозили до правца Калесије, до Мемића, а ове војно способне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је из Ђулића?

СВЕДОК К: Да, да, а војно способне мушкарце до Техничке школе у Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то сазнали?

СВЕДОК К: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то сазнали?

СВЕДОК К: Истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истог дана?

СВЕДОК К: Да, истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао?

СВЕДОК К: Па, возачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима то наредио, наложио? Са ким су они контактирали?

СВЕДОК К: Они су на захтев ТО, на захтев Мила Јовића ангажовани и стављени су на располагање. Нису то били само камиони «Аутотранспорта», било је ту камиона и «Агропрома» и не знам ни ја још ових, било је аутобуса, приватних камиона и све се ставља у функцију по захтеву војске, ТО или полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта онда раде са тим камионима? Јел их врате у круг или?

СВЕДОК К: Врате, да, када обаве посао, они се врате у круг. И онда их стављамо даље за комерцијалну употребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам још неки случај познат да су камиони или аутобуси?

СВЕДОК К: Не, камиони «Ауто транспорта», по мом сазнању, сигурно док сам ја био, нису учествовали у превозу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за овај Козлук, јел Вам познато нешто везано за транспорт?

СВЕДОК К: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту транспортовао, јесте чули?

СВЕДОК К: Не, само оно што сам видео на телевизији, у то време, било је то доста медијски пропраћено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте видели, аутобусе или?

СВЕДОК К: Па, не, видео сам оно у возу, била је она слика из воза, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него, јел има воз у Зворнику?

СВЕДОК К: Има воз у Зворнику, али нису ишли, ја мислим да нису ишли, возом из Зворника су отишли до, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

СВЕДОК К: Не знам како су пребачени били, аутобусима, камионима, не знам како су пребачени до Лознице. Мислим да је из Лознице тек воз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто за Челопек можда за неки превоз или неки организовани, већи превоз, из Дома културе или до Дома или нешто?

СВЕДОК К: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те Дивичане?

СВЕДОК К: Када сам био сведок у Хагу, онда су ми показали једну фактуру у којој је, не знам, «Дринатранс» фактурише Привременој влади, разбијена су стакла и пише – превоз затвореника од Дивича до Челопека, бацао се народ каменом на аутобус, пукла нека стакла, то ми је овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком то периоду, отприлике?

СВЕДОК К: У том периоду, 1992. године негде, значи, не знам, мај да ли је то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Превоз од Дивича?

СВЕДОК К: Од Дивича до Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Дома културе?

СВЕДОК К: Да, то су ми показали ови из Тужилаштва из Хага, ставили ми на сто ту фактуру коју сам ја видео, па да је прокоментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је ту писало?

СВЕДОК К: Писало је, отприлике, «Дринатранс» фактурише Привременој влади неки износ, не знам тачно колико, у коме каже, превоз затвореника, превоз људи од Дивича до Челопека и онда опис доле, народ бацао, неко се бацио каменом, разбијена су три стакла и сада рачун за та три стакла да се плати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома се фактурише рачун?

СВЕДОК К: Привременој влади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то ово што је Бошко Милић био?

СВЕДОК К: Да, то што је Бошко Милић био директор «Дринетранса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте јуче, Миша Јовић, он је у Србији, а Бошко Милић?

СВЕДОК К: Бошко Милић је сада тренутно у општини Зворник, ради као саветник начелника у општини Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелника?

СВЕДОК К: Или шеф кабинета начелника општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А општине?

СВЕДОК К: Или шеф кабинета начелника или је саветник, али знам да је у његовом кабинету, не знам тачно шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он сво време био директор «Дринатранса»?

СВЕДОК К: У току рата читаво време. Он је један од ретких који је читаво време био на тој функцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте неке помињали фактуре за превоз неких шесто људи у јулу, везано за Батковиће, што сте гледали. Шта је то?

СВЕДОК К: Ја сам видео једну, ови из Хага су узели општинску документацију ту финансијску и видео сам неколико стотина докумената финансијске природе у коме Привремена влада исплаћује, не знам ни ја, Гогићеву јединицу, исплаћује, не знам ни ја, «Жуте осе», исплаћује ово, оно, све те, па сам видео не знам, превоз добровољаца из Сремске Митровице и не знам ни ја. Видео сам тих неколико стотина докумената ми је презентирано да прокоментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово је било нешто за Батковиће исто, у јулу месецу, превоз?

СВЕДОК К: Да, «Дринатранс», приказали су ми фактуру, где «Дринатранс» фактурише исто превоз људи из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто много било, колико је било, да ли се сећате?

СВЕДОК К: Не сећам се тачно, али знам да је, углавном је тај превоз, то је радила «Дринатранс», с обзиром да су они располагали са аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било још неко предузеће које је обављало аутобуски превоз?

СВЕДОК К: Колико је мени познато, друштвено, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел било приватно?

СВЕДОК К: Па, приватно, знате, није било предузећа, било је неколико приватника који су имали аутобусе, оне приватне линије. Углавном су то радиле Немачка и ове стране земље, али није ми познато да је, друштвено предузеће сигурно, сигурно није било ни једно, сем «Дринетранса» на општини Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато можда да је општина ангажовала и аутобусе из неког приватног, од неког приватног превозника?

СВЕДОК К: Да, међу овим фактурама било је, које су мени презентоване, било је и аутобуса из Србије, било је аутобуса из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за добровољце, на то мислите?

СВЕДОК К: Да, да, за добровољце мислим, из Сремске Митровице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су довожени?

СВЕДОК К: А ово да ли је још ангажовано на овим релацијама, не знам да ли је. Имало је, још неке фирме су имале аутобусе, «Инжињеринг» је имала, на пример, имала је своје аутобусе, имао је «Бинач» из Зворника, имао је своје аутобусе, али да ли су ангажовани, не знам тачно, не могу да се сетим, јер, кажем, било је неколико стотина тих докумената финансијске природе које сам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја имам право да задржим право да Вас још нешто упитам, ако се сетим. Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте преузели функцију у полицији, како се то догодило, да ли Вам је неко у томе помогао?

СВЕДОК К: Ја сам у полицију дошао, мислим да је то било 1991. године, негде почетком августа на предлог Српске демократске странке и једноставно, објаснио сам, радио сам у приватном предузећу. Власник тог приватног предузећа је отишао на Кипар, предвиђајући ова дешавања која су већ мирисала на том терену и онда сам се јавио у Српску демократску странку и учланио сам се и постао сам активан члан и тако сам дошао на неку кадровску листу и кадровска комисија Српске демократске

странке ме је предложила. Именовано ме министар Алија Делимустафић овај на то место.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте преузели функцију, ко је био начелник?

СВЕДОК К: Па, тада је уопште подела била, пошто, рекао сам у Зворнику је Хрвата било врло мало, подела је била на, тотална власт је подељена између Срба и Муслимана, између, уствари, СДС и СДА и начелник је био Осман Мустафић који је био предложен од Странке демократске акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можемо да покушамо овај део о функцијама да избацимо, пошто смо то јуче у затвореном делу?

СВЕДОК К: Не смета, није никакав проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је све био на тој функцији начелника за време његове функције?

СВЕДОК К: Нисам Вас разумео, Тужиче, најбоље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време док сте Ви били на тој функцији у полицији, ко је све био челник те полиције, односно начелник?

СВЕДОК К: За читаво време док сам ја био начелник полиције, командир станице милиције, начелник полиције је био Осман Мустафић који је био из СДА.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о нападу или ослобођењу Зворника, рекли сте и да је учествовало локално становништво. Да ли имате сазнање ко је њих позвао, организовао, како се то догодило?

СВЕДОК К: Па, с обзиром на оно што се дешавало у Босни и Херцеговини, било је предвидиво да је таква подељеност по том питању признавања Босне или непризнавања, ми смо имали припреме раније и познато је да је руководство српског народа у Босни и Херцеговини позвало народ да пружи отпор уколико се Босна и Херцеговина међународно призна и ми смо на тај позив се одазвали, углавном, не само у општини Зворник, него, колико ми је познато, у читавој Босни и Херцеговини где су Срби за то имали услова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислио сам конкретно у Зворнику, ко је преузео ту функцију, они, да кажем, на одређени начин су се наоружали, позвани су општим позивом и куда они сада иду?

СВЕДОК К: Према овоме плану А и Б, Кризни штаб општине Зворник као део те политике која је била у то време вођена од стране централе СДС из Сарајева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то радио цео Кризни штаб или неко задужен у Кризном штабу за те послове?

СВЕДОК К: Па, ми смо имали различита задужења и по различитим функцијама смо улазили у Кризни штаб, али, рекао сам, да Кризни штаб је одлучивао о томе колективно и већином. Значи, могло би се рећи да је комплетан Кризни штаб.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, одлучивао, али ко непосредне радње предузима у Кризном штабу, да ли цео Кризни штаб или неко има посебно задужење, неко за једне послове, други за друге, трећи за треће и тако даље?

СВЕДОК К: Па, доноси се, доноси се одлука и онда, нормално, задуже појединци, али ако мислите на конкретан овде позив, да ли је било конкретног позива, ја не знам да ли је био конкретан позив. Позив је изазван убиством војске у Сапни и фактички заузимањем Зворника од стране Муслимана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и сада да претпоставимо да налази се у једном делу територије Зворника човек по имену Милан Петровић и хоће да има и оружје, да ли

своје или на неки други начин и куда ће он сада? Коме треба да се јави, да ли некоме треба да се јави?

СВЕДОК К: Ми смо имали већ раније план, Ви бисте по неком локалитету на коме сте већ имали неки ранији план неке чете и овога батаљона који је у Вашем родном месту, јавили бисте се ту и онда даље по некој одређеној хијерархији, били би упућивани тамо где је потреба, где је одлучио овај Кризни штаб. Значи, ми смо имали некакву, неке спискове, то је био одзив у 99%. Сви су то знали, то је била нека јавна тајна, коју су знали Муслимани, као што су и они, уосталом, имали. Знали смо и ми њихове исто јединице и где се припремају, где се обучавају. Причали смо о томе отворено, то није ништа спорно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Обзиром да је то све функционисало када је била јединствена Држава, па се знају, претпостављам да сте служили војску?

СВЕДОК К: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мобилизацијска зборишта, па се зна када дођете на мобилизацијско збориште коме се јавите, па се зна када ти људи дођу на то мобилизацијско збориште, ко је командир и тако даље. С обзиром да је сада то све поремећено, па представља мобилизацијско збориште једно за Србе, Муслимани своје мобилизацијско збориште и тако даље, па онда та командна структура. Је ли то неко одређивао и ко, ако јесте?

СВЕДОК К: Видите, Тужиоче, врло је конфузна то ситуација, с обзиром да је то било, сада када би се побило у овој сали одједном, ко је плав, ко је црн. Нико се није никада у војсци нити припремао, да ћемо се ми туђи грађански са комшијама и са људима са којима живимо стан до стана. То је нека била ситуација која је хаотична, у којој није се знало како ко да реагује. Једноставно, то је било нешто што није могао нико предвидети, нити било шта. Ми смо знали да Муслимани имају неку организацију своју, да су имали Капетана Хајру који је припремао, не знам, знали су они да ми имамо неке те спискове за резервни састав ЈНА, ми смо знали да су се и они делимично наоружали, знали су они да смо се и ми наоружали и увек је била прича, знате ми се наоружавамо да заштитимо свој народ, а и њима то, малтене, прећутно одобравамо право и то је била јавна тајна. Друга ствар, пре тога, 1992. године, неколико пута је било у новинама, не знам, ухваћен камион са петсто комада наоружања, ови дели овде, телевизија приказивала јавно снимке како се дели наоружање. То је била, не знам, не знам, ја не знам како да објасним. Није то било у том смислу у коме Ви кажете, зборно место, јасна структура, јасна организација. То је више ишло спонтано, али углавном та спонтаност је подржавала нека, могу рећи даје водила била, нека политика Српске демократске странке, та нека спонтаност је подржавала ту политику Српске демократске странке, што се тиче српског народа, као што је ХДЗ био за Хрвате, СДА за Муслимане.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из неких доказа који су презентирани у претходном кривичном поступку као и сведочење сведока на главном претресу, произилази да су добровољци позивани и преко медија, односно преко Радио Зворника да, када добровољци долазе, коме треба да се јаве, где треба да дођу, ко се тиме бави, како се то радило?

СВЕДОК К: После, прва ствар, Радио Зворник је неколико дана, то је прва два-три дана контролисала потпуно муслиманска страна и уласком Срба у Зворник, он прелази у функцију српске стране и тачно је да су позивани добровољци преко Радио Зворника и они су се јавили, они се јављају и долазе. Предвиђено је било да долазе у Кризни штаб, да се опреме како је могуће, ако смо имали нешто од наоружања, ако

смо имали нешто од овога одеће, да се опреме, да се дају јединицама. Међутим, знате, то би било сада да Ви позовете четири човека на славу, они дођу, напију се и почну да Вас малтретирају, Вас и Вашу породицу у Вашем стану, постају јачи и не знате шта да се ради. Е, то је отприлике се десило у Зворнику. Ми смо позвали њих, овде не могу да кажем, част изузецима који су то одрадили на начин на који смо ми замислили. Међутим, дошла је једна маса критична која је у једном моменту постала јача од локалне полиције, локалне ТО и једноставно, ми смо, малтене, били заробљеници у свом дворишту, на својој територији. Не мислим буквално, заробљеници да нас је неко затварао, не знам ни ја, али с обзиром на опис ситуације, нисмо могли више контролисати ту ситуацију која се отела контроли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добровољци када су долазили, јесу долазили са наоружањем или не?

СВЕДОК К: Било је који су долазили са наоружањем, било је који су и узимали наоружање, било је и оних који узму наоружање па га не видите за два сата, изгуби се, оде преко Дрине, не знам ни ја. Било је ту свега, али углавном су долазили и били су наоружавани ту уз помоћ војске која је била ту на територији Босне и Херцеговине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када они дођу, јел тамо неко прави неки списак, ко се јавио, коме је дао пушку, где га распоређује?

СВЕДОК К: Колико је мени познато, док сам ја био у Кризном штабу, можда је мало смешно, али догађаји су се одвијали филмском брзином, нико није правио никакву евиденцију, ни како се зове, ни да ли је Мађар. После смо видели да је било ту и убачених људи и да је било и Муслимана и било је разних, али, једноставно, то је била једна наша наивност у том смислу, мислили смо да су сви добродошли и једноставно, неселективно се давало и оружја ако га има и све живо и упућивали су се на, а колико је мени, док сам ја био, знам сигурно никакав списак није прављен. Спискови су тек касније евидентирани, када је дошло до тих првих неких исплата, назовимо плата, надокнада и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су били чланови Кризног штаба, док сте Ви били у Кризном штабу?

СВЕДОК К: Па, врло је питање променљиво и мислим када бисте сада питали пет, шест људи да би сви некако другачије набројали. Ево, ја ћу по свом сећању набројати, мислим да је то био, овај, Грујић, Мијатовић, овај са Њ, овај са Н, ја Стево Радић, Стеван Ивановић, Славољуб Томашевић. Било је још људи, али не могу тачно да се сетим ко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте јуче говорили нешто о Кризном штабу, поменули сте Драгана Обреновића који је присуствовао Кризном штабу, али сте рекли да он није учествовао у доношењу одлука. Да ли је још неко учествовао у Кризном штабу, а да није учествовао у доношењу одлука, односно који су чланови Кризног штаба одлучивали, а који нису?

СВЕДОК К: Па, сви чланови Кризног штаба су одлучивали. Међутим, ја Вам кажем из моје праксе, ми смо то радили колективно, до почетка сукоба. Почетак сукоба доводи у Зворник Пеју и Аркана и једноставно, Кризни штаб је постојао на папиру, али мислим, не мислим, него сигурно, знам, сто-посто гарантујем, да у то време није ништа одлучивао, да су се само слушале њихове наредбе, јер смо ми били у функцији спровођења њихових наредби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте ипак рекли да се Аркан није пуно задржао, он лично у Зворнику, а и да он преко Пеје и његових, није пуно остао, негде око двадесетак

дана, а сада говорите уопштено, као да је, као да Кризни штаб је био нон-стоп под утицајем Аркана. Можете да објасните, на који начин?

СВЕДОК К: Тужиоче, ја говорим због тога, зато што ја када говорим о Кризном штабу, ја говорим о времену док сам ја био. Значи, ја не говорим о раду Привремене владе и то, али морам Вам објаснити једну ситуацију. Почињу сукоби, тачно је, Аркан је био тог дана када се овај Мијатовић и овај господин добили батине и био је оног дана када се ушло у Зворник и више се у Зворнику, колико је мени познато, није никада појавио. Али, видите, он долази са полицијским аутом Савезног СУП-а, долази. Он је за нас био у то време ауторитет, ишамара пуковника, ми гледамо, па онда ишамара Пеју, да би Пеја могао ове остале и онда тај неки однос хијерархије, ја морам рећи да је за нас био толико збуњујући, тако да, сада мислим да не правдам себе и ову екипу, али ми смо били исто уплашени за свој статус, за свој положај, за своје животе, малтене, исто као и Муслимани. Јер, једноставно, такав је био однос. Ја говорим до 16., док сам ја био. Какав је однос после снага био, то не могу да улазим у то, јер ја нисам био више члан Привремене владе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли када је формирана Привремена влада?

СВЕДОК К: Ја мислим да се то поклапа негде са мојим одласком, то око 16., 20., 16. и 20. априла 1992. године, мислим да је у то време и има то у Билтенима, јер су од тада вођени ови Билтени, са седница Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са формирањем Привремене владе, функционише ли и даље Кризни штаб, имате ли сазнања о томе?

СВЕДОК К: Не. Не, Кризни штаб не функционише, формира се Привремена влада и Кризни штаб се укида, а после се укида Привремена влада и организује се Скупштина општине Зворник са Извршним одбором и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло до раздвајања на муслимански и српски део Зворника, је ли формирана скупштина за српски део општине Зворник?

СВЕДОК К: Ми смо формирали Скупштину српског народа по плану Б, пре него што је почео сукоб. Значи, како се формирала? Формирала се тако, што су се од регуларно и нормално изабране скупштине, регуларним међународно признатим изборима, издвојили српски одборници и формирали српску скупштину општине Зворник. Међутим, с обзиром на развој ситуације на терену, да је део општине био одсечен, да је био одсечен, немате комуникацију, нисмо ми сви повезани, подељени на српски и муслимански део, него је то као кожа тигрова и, једноставно, Кризни штаб и Привремена влада су функционисали, док се нису стекли услови да функционише општинска скупштина и основала Извршни одбор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се може рећи да скупштина, односно седнице скупштине нису сазиване за време док је функционисао Кризни штаб, односно Привремена влада и да су те функције, дакле скупштинске, вршили Кризни штаб на почетку, а потом Привремена влада?

СВЕДОК К: Колико је мени познато, нису сазиване седнице Скупштине општине и може се рећи да је неко морао обављати те функције од власти, а то је Кризни штаб и Привремена влада до оснивања скупштине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте говорили да сте се у једном тренутку појавили, ја сам разумео случајно, па ме интересује како је дошло до те случајности у том Бијелом Потоку када је разговарано о томе, где треба да се исели, односно куда треба да оде становништво Ђулића и околних села?

СВЕДОК К: Нисам се ја појавио случајно. Ја сам пролазио кроз Ћулиће сваки дан идући према кући где сам и живео, село Бошковићи и ја сам тог дана срео Винка Радовића мислим и још некога од тих људи локалних и они су ми рекли да је направљен договор у селу Клиса у кући, ја мислим, Исмета Алића или тако мислим да се човек зове у коме се тај део становништва треба да исели и они су рекли да је то на њихов захтев. Ја сам као човек који имам неког ауторитета горе у селу, јер ја сам живео у селу које има стотинак кућа, то је мало босанско село, а договорено је да ти људи треба да прођу према правцу Сапне и кроз моје село, био је договор да ја са људима договорим да то буде, да то прође мирно и ми смо били у Ћулићима испред једне куће, било је лепо време. Било је тих двадесетак, тридесет људи ту њихових представника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим само да кажете оно што нисте јуче, да не понављамо сада, да оптерећујемо записник.

СВЕДОК К: Значи, нисам се ја ту појавио случајно, ја сам пролазио сваки дан, али сам наишао случајно тог дана кроз село и обавештен сам о томе да су они већ договорили и учествовао сам у тим неким, завршним, техничким договорима, али су они већ били договорили, значи, да сутра иду и да се иселе из тих места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били ту тог дана када је конкретно становништво одвођено?

СВЕДОК К: Ја сам прошао, прошао сам кроз место Ћулићи, исто после посла, значи, то је било негде после три сата и прошао сам кроз Ћулиће, тог дана ишао кући и видео сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели то што пита Тужилац?

СВЕДОК К: Не, не, већ је било завршено, али сам видео то на Бијелом Потоку да је, било је доста неких, ових, одеће, не знам, кеса, види се да је ту био велики, да је било доста народа и то. То је на самом неком мостићу у Бијелом Потоку и прошао сам тог дана кроз Ћулиће и отишао кући и вратио се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јуче сте рекли у једном делу свог излагања, када сте отишли у Техничку школу, па после, ја сам разумео, после сте срели Брану Грујића, да сте коментарисали да овима треба воду однети?

СВЕДОК К: Да, то је тачно да сам ја са Грујићем, да сам га срео и да сам му рекао да је доле велика температура, да се види да та пара избија из те хале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било, у ком тренутку, да ли можете мало ближе да кажете?

СВЕДОК К: Па, то је било поподне, можда у пет, шест сати, тог дана када су људи одведени, не знам тачно који је био датум, али тог дана, поподне, око шест сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви закључили тада, пошто претпостављам да то причате на основу свог непосредног сазнања, да је тај део довођења људи у Технички школски центар завршен или да је можда у току?

СВЕДОК К: Да, ја сам био, отишао до Бошковића и вратио се и видело се да је завршено, завршено је било. Завршено је било и знам да су камиони се већ завршили, то је по мојим сазнањима, негде су се камиони вратили око четири сата, то је завршено до четири сата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада ако можете, пошто сте, такође говорили да је то лако уочљиво и да Вама није потребно да сада непосредно одлазите у Технички школски центар да нешто видите, кажете, то се налази на раскрсници пута за Бијељину и тако даље, па да нам опишете мало ближе, где се то налази тај Технички школски центар, где се налази Стандард, «Алхос», Економија, Циглана, мало да би ми који нисмо

схватили, колико је то удаљено и колико, јел треба неко да оде ту намерно да би то могао да види, или пролазећи, налази се, дакле, на неком пролазу, на неком путу?

СВЕДОК К: Фактички, ако бисте узели магистрални пут између Зворника и Бијељине, све је то на магистралном, поред самог магистралног пута, сем Економије и Челопека. Она је увучена око можда двеста, триста метара са главног пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али има тамо онај знак да се иде за пољопривредно добро?

СВЕДОК К: Па, био је и виде се те зграде са пута, али су увучене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нису на путу?

СВЕДОК К: Нису, оне су двеста, триста метара увучене, а значи, између Каракаја и Зворника, налази се велика фабрика која никада није прорадила, обуће Стандард и ту је било седиште војске и она је поред саме Дрине, значи, на самој обали између Србије и Босне и Херцеговине и тако је направљена. Ја знам, ми смо се у Зворнику шалили пре, рекох ово се прави, ово БиХ прави касарну, направљена је, тачно када погледате по принципу свих касарни, та фабрика обуће Стандард која никада није прорадила и ту је била војска. Када кренете даље, наилазите пут за Тузлу скреће лево. Пре тог скретања, на педесет метара са десне стране је «Алхос», где је био првобитни Кризни штаб и он је са пута удаљен стотињак метара. То је исто једна управна зграда фабрике текстила, приземље и спрат. Затим креће тај пут лево за Тузлу. На самом том углу пута Зворник-Бијељина-Тузла је Технички школски центар. Он је двадесетак метара од пута и та сала посебно која је, где су људи били затворени, на самом углу, значи, види се када се пође и за Тузлу и за Бијељину, види се. Ако пођете даље, значи, нема одатле стопедесет метара само преко надвожњака са десне стране је «Нови извор» који се види, који је исто дужином од неколико стотина метара поред самог пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фабрика ова, Циглана?

СВЕДОК К: Да. И после Економије, ако кренете још, нема доле километар, је Дом у Челопеку који је врата улазна од пута магистралног Зворник-Бијељина су удаљена пет метара. Значи, на самом, фактички, на самом путу и то су те локације углавном које се помињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после Козлук?

СВЕДОК К: И после Челопека, од пет, шест километара је Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто на магистрали?

СВЕДОК К: На главном путу магистралном који пролази кроз центар Козлука је био Зворник-Бијељина, Козлук је смештен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од Техничког школског центра, колико су удаљене просторије Стандарда, «Алхоса»?

СВЕДОК К: Од Техничког школског центра, просторије «Алхоса» биле су далеко ни стопедесет метара, Стандарда нису далеко, нису даље од једно петсто метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У свом сведочењу пред Хашким трибуналом Вама је показан један документ где сте Ви рекли да је тај документ исплата за мај месец за Драгана Обреновића који је потписао, одобрио Марко Павловић испред ТО. Сећате ли се тога, шта можете да кажете?

СВЕДОК К: Да, сећам се тог документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја јуче питала, објаснио је сведок. Јел имате још нешто о томе да кажете?

СВЕДОК К: Не, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као онај период прелазни када није могло да се, је ли тако?

СВЕДОК К: Влада дозначи ТО, ТО исплати војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто није било средстава?

СВЕДОК К: Да, исти принцип.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хтео сам у вези са тим да питам, шта то значи, однос Драгана Обреновића за кога сте рекли да је у војсци, Марко Павловић да је ТО, шта то значи?

СВЕДОК К: Па, то значи да Министарство одбране Републике Српске није заживело и да Обреновић као официр који је остао у војсци Републике Српске, не добија плату, да имају проблем егзистенцијалне природе и Привремена влада по својим могућностима из буџета исплаћује војску преко ТО као органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то када се повукла ЈНА?

СВЕДОК К: Када се повукла ЈНА, онда је формирана Војска Републике Српске и кажем, они су формиран и истог дана, али, финансирање и њихова логистика није заживела истог момента. То је трајало неколико месеци, да она заживи и због тога ускоче Привремена влада општине Зворник која помаже тој војсци, јер у тој војсци је 99% домаћег становништва, радника, не раде људи, не примају плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел само финансирање није заживело а све друго заживело, и командовање, и људство?

СВЕДОК К: Па, ја сам рекао, не знам у ком моменту је, када је заживело и како. Од првог момента, именован је неки командант, био је командант у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим на именовање, него на фактичку ситуацију?

СВЕДОК К: Па, фактички, Војска Републике Српске није никада заживела. Ја знам 1993. године ми смо из буџета додавали нешто пара да имају, јер никада није у току рата Република Српска, није никада имала довољно новаца да им да. Ја знам док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то онда одражавало на однос те војске и територијалне одбране? Територијална одбрана, односно општина плаћа војску, а војска командује или како, мени то баш није јасно? Да ли можете то да ми објасните.

СВЕДОК К: Па, отприлике, то што сте рекли. Привремена влада даје финансијску помоћ колико може војсци и то је било у свим општинама, не само у Зворнику, то је била пракса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда, какав је однос војске и те територијалне одбране?

СВЕДОК К: Територијална одбрана је подређена војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју плаћа, она, одбрана? Јесте разумели питање?

СВЕДОК К: Не, разумео сам питање, али, Привремена влада није имала наредбодавну функцију према војсци, није могла да нареди ни једном ономе потпуковнику, али било је увек да имамо добру сарадњу, да их замолимо, да имамо проблеме, да видимо, па да кажемо, имали смо, ја знам да смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам питала за Привремену владу, него за територијалну одбрану и војску?

СВЕДОК К: За територијалну одбрану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК К: Територијална одбрана је била у функцији војске у смислу да им обезбеди материјално-техничких средстава, логистику и то, колико може и између осталог је и тражила од општине да помогне финансирање те војске, буџет је ускакао преко ТО, финансирао је и део војске, колико је могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је однос хијерархијски између војске и ТО? Ви јуче рекосте, то је за мене исто? Шта то значи исто?

СВЕДОК К: Па, то значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један командант или више?

СВЕДОК К: То значи да је ТО.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стављам примедбу, постављате пет пута, десет пута, педесет пута исто, исто питање на које желите да добијете одговор који је нетачан, тенденциозно постављате питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, седите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питајте га у записнику стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви будете питали, Ви ћете питати шта желите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питајте га коректно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја коректно сасвим питам, јер ми није јасан одговор.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тенденциозно водите поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тенденциозно?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу да ставим примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево одмах ставите примедбу.

СВЕДОК К: Оваква је варијанта. ТО није могао наредити војсци, ТО је био део те војске који је имао један задатак, имао је задатак, првенствено, мобилизације, како људства, тако материјално-техничких средстава. То је његова улога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да Привремена влада није могла наређивати војсци. Је ли Привремена влада могла неке наређивати?

СВЕДОК К: Па, мислим да Привремена влада је могла имати утицај на СУП као, који је имао много ближи цивилним тим цивилним структурама и нормално, ово, имала је ингеренције према привреди, према овим предузећима, Комуналном, мислим, ми смо се трудили колико је могуће у таквим ситуацијама, да цивилни тај део живота буде раздвојен од војног, колико је то могуће, али очито да је он у многим сегментима био испреплетан у великим мерама. Једноставно, приоритет је био, било је ратиште. Ми смо знали када је угрожена линија, да обуставе сви производњу и мобилише се све живо, од директора до, ја сам био неколико пута мобилисан као директор фирме. Нема, све се зауставља, иду сви на ратиште и то је приоритет свих приоритета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о Кризном штабу када сте учествовали, кажете, доносили смо одлуке и тако даље, па ми никако није јасно, а ево и сада када причате о Привременој влади, као да је Привремена влада и тај Кризни штаб нешто имагинарно, без људи, па сада он сам за себе нешто као он одлучи, али се не зна ко, па он то дистрибуира, а не зна се којим путем и коме и то се сада само извршава. Можете ли ми конкретно рећи, на пример, како сте Ви радили у Кризном штабу, ко изнесе проблем, како се расправља, да ли се неко задужује и коме то даље се, та одлука која је донета на Кризном штабу, потом на Привременој влади, дистрибуира, како то да дође до тога ко треба да је изврши?

СВЕДОК К: Тужиоче, ја само говорим о периоду у коме сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде да видимо како је то било.

СВЕДОК К: И ево, понављам још једном, ево десет пута сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, како је то било?

СВЕДОК К: Само се извршавало оно што каже Аркан и Пејо. Он мени нареди, иди уради то и то, иди у Козлук, спречи те људе да не иду из Козлука, обесићу те ако то не урадиш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нађе ли он свакога члана Кризног штаба и да њему непосредно изда наређење или Вама члановима Кризног штаба, па ви донесете одлуку, како?

СВЕДОК К: Видите шта се дешава. Он издаје нама, члановима Кризног штаба поједина наређења. Нормално да ја даље са полицијом то спроводим и идем, не знам, организујем полицију да то спроведем у мери у којој би могло да се то спроведе. Издаје наређење Грујићу, издаје наређење Радићу, издаје наређење Ивановићу и ми то спроводимо колико можемо и тако је штаб функционисао док сам ја био члан Кризног штаба. А био сам сво време, јер када је укинут Кризни штаб, онда је основана Привремена влада. Ја нисам даље био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких проблема који су се Вас тицали, а да на њих није указао Аркан или Пејо? Јесте ли Ви неки проблем видели уопште да постоји ту, па, како сте њега решили, на пример, он је наређивао оно што је он хтео. А како је било са оним што сте Ви видели, на пример или тога није било можда?

СВЕДОК К: Ево, дешава се. Отац моје школске другарице доктор Мухамед Јелкић и дан данас је живи кардиолог, дође код мене и каже, отели ми ауто. И ја истрчим до тих добровољаца са полицијом, отнем тај ауто и онда Пеји дође, удари ми два шамара и каже, јебо ти он матер, ти штитиш Муслимана и ја онда ћутим, шта да радим, повучем се и кажем, Мухамеде, извини Мухамеде, али видиш ситуацију, пред њим, видиш ситуацију, не могу да учествујем у томе. Дошла је нека сила која је јача, не можемо то да урадимо. То је, такав, такав је био однос и не знам, у смислу шта смо ми могли, шта смо ми могли урадити. Нормално да смо и ми предлагали у некој мери да смо и ми учествовали, они нису знали ситуацију. Он је човек дошао, дошли су из Београда Пејо, дошли су из Београда, не зна он ситуацију, да смо и ми учествовали у неком предлагању, али кључна ствар одлучивања је била на њима. Ја говорим о периоду у коме сам ја био. После тога је основана Привремена влада, шта је још битно? Мислим, мени није познато да постоји било какав документ са састанка Кризног штаба. У том периоду нису вођени записници, колико је мени познато, нису вођени записници и немамо никакав документ о томе, наредбе ко је издавао, како је то проводио, не знам. После тога Привремена влада је водила Билтен и они су имали већ неко колективно одлучивање, имали су неки систем рада. Кризни штаб је био тоталан хаос. Сво време спомињемо Кризни штаб, двојицу чланова који фактички нису учествовали у његовом раду, то је овај Мијатовић и овај господин са Њ. Фактички нису, колико је мени познато, људи су добили батине, нису се више појављивали ту уопште, бар у том периоду док сам ја био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На сведочењу у Хагу показани су Вам неки документи, па Ви кажете, овако, ово је одлука о формирању команде ТО српске општине Зворник где се за команданта именује Марко Павловић, а именовано га је Грујић као председник Привремене владе, па онда даље, опет други документ, то је формирање јединствене војно-територијалне команде српске општине Зворник где се у чл.3. за команданта те области именује Марко Павловић, а именује га Бранко Грујић као председник Привремене владе. Имате ли нешто о томе да додате или да појасните?

СВЕДОК К: Видите ја сам рекао тада да, то је Привремена влада, ја стварно не знам, само што могу прокоментарисати тај документ, као било ко, ко га прочита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислио сам на једну другу ствар. Марка Павловића именује Брано Грујић као председник Привремене владе и Привремена влада на челу са председником Браном Грујићем, односно, је ли он, Брано Грујић, непосредно то као појединац, као председник Привремене владе или то чини неко?

СВЕДОК К: Ја ћу поновити још једну ствар овде. Бранко Грујић није могао ништа самостално одлучити. Он је био први међу једнакима и који је потписивао колективну одлуку коју је донела Привремена влада и ту је, види се из те одлуке да

је Марко Павловић именован. То не знам, како, као територијално-војни, мени то није јасно, не знам шта је тај појам уопште, не знам ко би га могао протумачити шта то значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нисте у том периоду знали за доношење те одлуке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете око ових каснијих откопавања, односно прекопавања гробница, каже, чуо сам од једног полицајца да је обезбеђивао прекопавање гробаља. Који је то полицајац? Јел то тада био редовни полицајац или садашњи полицајац?

СВЕДОК К: Ја мислим, мени је презентирана изјава његова која је дата у Хагу, где је он рекао да је са мном разговарао и то је тачно. Мислим да се презива Марковић, али не знам како се зове човек, не знам тачно како се зове, али мислим да се презива Марковић и тачно ми је рекао, у неком неформалном разговору, то је било 1996., 1997. године да је обезбеђивао, да је полиција била ангажована на обезбеђивању неког транспорта који се одвијао према Црном врху од правца Зворника и да он по тим неким неугодним мирисима и то, да је претпоставио да су то, да се ради о прекопавању тога, да се ради о прекопавању гробница.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите на, с обзиром на време, јел сте то закључили да је реч о неком легалном откопавању тих гробница или илегалном?

СВЕДОК К: Одмах сам закључио да је то илегално покушавање, измештање. То је после кроз овај случај Сребренице спомињано је сто пута да је било тих премештања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте и јуче и данас то поновили за помоћ коју сте Ви пружили Мухамеду Јелкићу око тог возила. Да ли сте некада од некога замољени да неке лице помогнете, било затвореном?

СВЕДОК К: Знам да је једном Томашевић Славољуб ме назвао за овог једног новинара, ја мислим Хамбрилаловић Сеад, ја сам био директор «Аутотранспорта» и не знам, тај Хамбрилаловић се сетио једноставно мене, назвао ме телефоном и каже, војна полиција доле претреса те неке зграде, то се зове у Зворнику «руска зграда» и каже, ја сам у стану. То је већ било негде можда и мај, почетак јуна и не знам сада како је дошао до мог телефона, ја сам био директор «Аутотранспорта», назвао ме, ја сам отишао по њега у ту «руску зграду» и извезао сам га на територију Србије. Мислим, чуо сам да је жив. Нисам имао контакта после тога са њим, чуо сам да је жив, да живи у Аустрији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се некеме обраћали у вези те своје интервенције?

СВЕДОК К: Не, не, једино за то је знао исто Славољуб Томашевић који је исто њега познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је тада био Славољуб Томашевић?

СВЕДОК К: Био је у привреди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је вршио неку функцију?

СВЕДОК К: Он је, Славољуб Томашевић је једно време био подпредседник те Привремене владе, али у ком периоду тачно, не знам, да ли је у том периоду био у Привременој влади или је био у привреди, не знам, јер некако код њега је све увек нешто било нејасно, где је, куд је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто Славољуб Томашевић није помогао том лицу? Јел имао неких препрека?

СВЕДОК К: Ја мислим да је Славољуб мене назвао, с обзиром да сам ја познавао, да сам познавао полицију, јер сам ипак до пре месец, два дана непосредно био у полицији и да је оценио да ја могу можда боље проћи код полиције да га изведем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога сте ургирали?

СВЕДОК К: Нисам ни код кога, сео сам га у ауто и провезао на границу где су контроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами сте?

СВЕДОК К: Сам, ја га сео у ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишли по њега?

СВЕДОК К: Отишао пред зграду и само преко моста, то је сто метара, само преко моста и он је већ на другој територији, слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није био затворен?

СВЕДОК К: Не, он није био затворен, редовно био у стану, није био ни малтретиран, ништа, али била је нека контрола војне полиције. Да ли су радили они мобилизацију Срба или не знам због чега, али углавном се у једном моменту уплашио и звао је да му се, одлучио да изађе из Зворника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли има још таквих случајева?

СВЕДОК К: Па, има, да Вам кажем, јављале су се комшије. Ја сада не могу тачно да се сетим, али где год се могло помоћи, помогло се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам схватила да је питање било, да из неког центра негде, где су људи заточени, да сте спашавали некога и вадили, а не овако из станова да сте превозили за Србију?

СВЕДОК К: Не, Аган Лупић је, Агана Лупића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте причали јуче.

СВЕДОК К: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали молбе да некога?

СВЕДОК К: Па, не могу да се сетим, то се дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда да Вас подсетим, да ли је можда за мужа?

СВЕДОК К: Да, да, да, у праву сте, Ханифа Тулић која је била доктор и била је шеф службе у којој је радила моја жена у Дому здравља, ме је срела у Зворнику и била онако уплакана, јао, Драгане, шта радиш, можеш ли ми помоћи, ја кажем, Ханифа ја више нисам ту, у тим органима, нисам у полицији, у «Аутотранспорту» сам и то, али ти ипак те знаш људе, можеш ми помоћи, Химзо ми је, Химзо је био архитекта у Зворнику, каже, Химзо је у затвору. Где, каже, доле у Каракају. С обзиром да ја познајем и да смо неке комшије, ја сам је сео у ауто и отишли смо доле и она је са мном отишла до затвора и срели смо доле, на улазу је био неко од полицајаца коме сам ја био шеф. Већ је била почела се мењати тура, али неко ко је мене познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК К: То је било у мају, можда у мају, почетком маја 1992. године, или крајем априла, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у Каракају?

СВЕДОК К: Технички школски центар. И ту су били неки притворени у Техничком школском центру у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре оних догађаја од јуче?

СВЕДОК К: Пре догађаја из Ђулића које смо спомињали и нису били у тој великој хали, него знам, био је неки улаз са стране, овамо у школу, да ли је то била нека физичка сала за физичко, нешто, нисам сигуран, пошто ја нисам ишао у ту школу. Онда сам замолио тог полицајца, дај молим те, можеш ли извести Химзу и то и они

су извели Химзу. Поздравили смо се, тако, она му је доставила неких намирница и то. Питао сам га, да ли те неко малтретира, каже, не, каже, у притвору сам, нико ништа. И ја сам, мислим да сам тада замолио, отишао сам у ТО, да сам замолио Марка Павловића, да сам му објаснио да ми је то комшија, не знам ни ја, да имамо неке добре односе, ако је могуће. Онда Химзина та млађа кћерка је ишла са мојим братом заједно у разред и тако, добро смо се знали, и мислим да ми је Ханифа после јавила телефоном, захвалила се, да су они отишли у Београд. Шта се после дешавало, не знам, али знам да су отишли у Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само, коме сте се јавили ту, када долазите у школу?

СВЕДОК К: Јавио сам се полицајцу који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком полицајцу?

СВЕДОК К: Не сећам се, не знам, ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неки ту локални или резервиста или?

СВЕДОК К: Не, не, са полицајцем. Јер, верујте, у то време када сам ја био у полицији, станица зворничка је имала негде око 110 полицајаца, а с обзиром на ону ситуацију, на војску и то, још је било 280, мислим, резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно?

СВЕДОК К: Још 280, плус оних 100.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају?

СВЕДОК К: Тако да је станица Зворник, станица Зворник, заједно са Србима и Муслиманима, са резервним саставом бројала преко 400 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?

СВЕДОК К: У периоду пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а то у мају, сада када Ви идете, када видите тог полицајца?

СВЕДОК К: Е у мају ја не знам колико је бројала полицијска станица, нисам радио у полицији, али сам отишао и искористио ту предност да сам радио у полицији и знао одређене полицајце и срео сам човека који ме познаје и на моју молбу извео је Химзу из притвора и ми смо на вратима разговарали пет минута, десет. Поздрвила се жена са њим, дала му неке ствари и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто после Марка помињете, шта сте њега молили?

СВЕДОК К: Ја сам отишао, да ли до, нисам сада сигуран, да ли сам отишао до Марка Павловића или у полицијску станицу код овога Милоша Пантелића. Некога сам замолио и у Привременој влади и да ли је то због моје молбе или је у редовном неком поступку, али знам да је Химзо у року од два-три дана ослобођен и да ме његова супруга звала из Београда да су, захвалила се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Привремену владу, или Марка, или Милоша, кога?

СВЕДОК К: Нисам сигуран, некога у Привременој влади, знам да сам некога, некога сам замолио, да ли сам Марка, или сам замолио, ко је био, Милош Пантелић или некога, не знам тачно кога, али знам да сам некога, да сам ишао интервенисати код некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте одлучили код кога да идете?

СВЕДОК К: Како сам одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код представника, ког органа?

СВЕДОК К: Па, полицајац дежура испред, полицајац дежура испред, па сам отишао, отишао сам до полиције да замолим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте и Марка?

СВЕДОК К: Нисам сигуран, рекао сам, нисам сигуран да ли је био Марко Павловић или је био неко од полиције, али претпостављам, с обзиром да сам већ и рекао да је био полицајац и рекао сам у том исказу да сам некога од полиције замолио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је давао обећање супрузи Химзиној, да ли је тада помињао Брану Грујића, у смислу да ће интервенисати код Бране и још код некога, тада је њој конкретно рекао код кога ће интервенисати да се Химзо пусти?

СВЕДОК К: Није ми јасно питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У свом казивању речено је да сте супрузи Химзиној рекли код кога ћете интервенисати, па Вас ја питам, да ли сте тада помињали у том контексту Брану Грујића?

СВЕДОК К: Мислим да не, мислим да не. Стварно, не сећам се, четрнаест година је прошло и нисам могао да се сетим ни Химзе, а камоли тих детаља сада. Има једна, извињавам се, има једна књига која се зове «Сират Ћуприја» коју је Химзо Тулић написао, која описује тај догађај. Споминем се и ја у том догађају, у том контексту који сам и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове та књига?

СВЕДОК К: Ја сам добио, купио сам у Сарајеву у књижари, књига се зове «Сират Ћуприја».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Сират»?

СВЕДОК К: «Сират Ћуприја», где он описује те неке своје догађаје, да, да, Химзо Тулић је написао, «Сират Ћуприја».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да му се књига другачије зове.

СВЕДОК К: Ја имам ту књигу, имам је ја код себе кући. Била је у сарајевском «Ослобођењу» објављена у фељтонима, сећам се, читао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то за Вас било изненађење, када Вам је дошла ова Химзина жена?

СВЕДОК К: Није она дошла код мене, она је мене срела на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када Вам је рекла, да ли Вам је то било изненађење да је њен муж затворен?

СВЕДОК К: Па, ја сам први пут чуо то од ње, било ми је изненађење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте до тада чули да је још неко затворен у Зворнику?

СВЕДОК К: Па, чуо сам, није никакво било изненађење, знали смо ми да има људи који су притворени, није то било никакво изненађење, мислим, у смислу, али било ми је конкретно за њега изненађење, јер сам први пут чуо да је он затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вама каже да не зна зашто?

СВЕДОК К: Нисам ја њега питао зашто је затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали код ових код којих сте ургирали?

СВЕДОК К: Да Вам кажем, 1992. године у мају, није се баш било «здро» распитивати због чега је неко затворен или шта, то није баш било пожељно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се Ви плашили од тих код којих сте уриграли, када није било «здро» распитивати се?

СВЕДОК К: Не, од њих код којих сам ургирао, али нисам се њих плашио, то су моји другови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто не питате другове, то су Вам другови?

СВЕДОК К: Али сам доживео у «Аутотранспорту» 1992. године да ми упадну «Бели орлови», уза зид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али нисте се код њих распитивали колико сам сада схватила?

СВЕДОК К: Само ако могу да завршим да опишем ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК К: Доживео сам то да упадну «Бели орлови» у «Аутотранспорт» пред тридесет радника и мене као директора, да избегнем стрељање у секунди, зато што сам одвео Агана Лупића и овога човека доле на размену, узео си лову, ти си, то је продаја, ти издајеш ово-оно, мислим, то је ситуација била која је таква каква јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што баш Лупића? Како беше јуче, шта сте рекли?

СВЕДОК К: Агана Лупића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зашто баш њега?

СВЕДОК К: Па, њега смо познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Ваша одлука била или?

СВЕДОК К: Ја сам јуче детаљно објаснио, ако треба ја ћу поновити, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само тај део?

СВЕДОК К: Не, не, не, мој, то је био предлог мој, Агана Лупића, ја сам га познавао, мој предлог је био да Агана Лупића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овога из Ђулића и то?

СВЕДОК К: Њега је неко предложио из Кризног штаба, јер су рекли да је из ТО, уствари, јер су рекли да је он председник СДА у Ђулићима и да има ауторитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По функцији?

СВЕДОК К: Да, по некој функцији, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још један детаљ у вези интервенције за пуштање Улемека и тих лица који су заједно са њим, па кажете да је то тако се догодило како сте описали, као да су они пошли па сада не знају, нису знали какво је стање ту, међутим, из сведочења Вучковић Војина он каже да су претходно били на састанку код Бране Грујића и Вас и да су пошли да изађу, па је дошло до грешке, јер су они упућени у погрешном правцу, упућени на барикаде, а не путем где није било барикада да се врате.

СВЕДОК К: Верујте, у то време нисам чуо ни да постоје ни Жућо, Жућа се мало касније прочуо у Зворнику, није он био баш тих првих дана, није знао нико за њега. Посебно за овог Улемека нико није знао. Нисмо ми никада, никакав састанак није био, испада кроз ово да смо га ми, малтене навратили да га ови иду заробљавати, да би после интервенисали, неки да се спаси, мислим, сама та прича негира то. Нема говора о томе, то није тачно, али тачно је то да смо ми чули да су нека четири човека заробљена, уствари, Пејо је много вриштао на то и вадите их како знате и умете. Ја сам схватио да су људи неки значајни, по томе како је он реаговао, да су значајни људи и у том моменту, ми смо мало користили то неко, ја мислим да је по мојој процени, колико ја знам о том случају, мислим да је господин овај Војо Јекић интервенисао преко Фадила Мујића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, него само ме интересује, да ли је са њима, са том групом која је била, значи, није било размимоилажења око тога да та група треба да се пошаље путем којим не може проћи?

СВЕДОК К: Тврдим сигурно, није био никакав састанак, никакав договор, никакав контакт и мислим илузорно је да би ми њих као добровољце у то време, да их пошаљеш на нешто где тамо не одговара, па после да интервенишеш преко неких органа да се они ваде, мислим, нелогична је та прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је сведок да је дошло до пре освајања Зворника, да је дошло до наоружавања резервног састава ЈНА. На основу чије одлуке и одакле оружје и ко је наоружавао резервни састав?

СВЕДОК К: Па, познато је да је муслиманско становништво бојкотовало одлазак у ЈНА. Они су имали тај празан простор и једноставно, у то време је било доста људи незапослених и они су, једноставно, давали тим резервистима неке плате.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја питам за овај резервни састав ЈНА, српска страна?

СВЕДОК К: Добро, за ТО.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је наоружаван, из ког фондуца?

СВЕДОК К: Било је неколико извора наоружавања. Један од тих је био илегално преко СДС који је довозио оружје из ове Републике Српске Крајине, један је био регуларан, тако што је војска примала људе у свој састав резервни, а овај трећи је био наоружавање, неселективно дељење оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дозволе, оно што сте јуче објашњавали?

СВЕДОК К: Да, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Е сада, поменуо је јуче, вероватно је поменуо датум, али ја не знам, хоћу нешто друго ту да питам, скуп српских интелектуалаца, српских функционера, посланика свих могућих, где је формулисан тај план Б, дванаест тачака, мене интересује, када је одржан тај скуп и где и ко је председавао?

СВЕДОК К: Одржан је у «Holiday Inn», председавао је Радован Караџић, а мислим да је датум 20. децембар 1991. године.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Интересује ме, каже план Б је био у дванаест тачака, па је он поменуо две тачке, једна је оснивање паралелне власти, непризнавање Босне и Херцеговине. Да ли је било говора о неким војним формацијама, да Срби формирају неке оружане формације и да делују оружаном у оквиру тог плана Б, између осталих у ових дванаест тачака које није поменуо?

СВЕДОК К: Било је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта?

СВЕДОК К: Било је, отприлике, да се, била је инструкција дата, да се Срби повежу у те неке територије које су суседне, формиране, појавиле су се оне аутономне покрајине и не знам ни ја, да се направи што тешњи контакт са војском, да се учлањују у резервни састав и тако даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово формирање, сада сте на питање тужиоца рекли, да је било говора о томе да се организују Срби у бригаде, чете?

СВЕДОК К: Па, не само Срби, и Муслимани, то је било познато. Ми смо имали, као и они су имали ту неку организацију за заштиту свог народа и ми смо имали и то је било општепознато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а овај Јекић Војислав, откуд он у Зворнику?

СВЕДОК К: Колико је мени познато, он је рођен ту, родом из једног села код Зворника, мислим да се зове Рођевићи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али где је био, шта је радио?

СВЕДОК К: Он је био, ја не знам тачно која је његова функција, он се представљао да је високи функционер МУП-а Србије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И под чијом командом је он био, да ли је био под нечијом, шта је радио ту?

СВЕДОК К: Верујте, нико то не зна ни дан-данас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте овде да је још 06. априла 1992. године био неки састанак на коме је био официр ЈНА Обреновић и да је Аркан донео одлуку да се нападне Зворник. Када је ту одлуку саопштио, да ли на том састанку?

СВЕДОК К: Не. 06. априла је био састанак на коме смо били ја, Грујић, Обреновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли.

СВЕДОК К: Онда је 07. поново, договорили смо да имамо сваки дан састанак.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На том састанку је он то рекао?

СВЕДОК К: 07., значи, ми смо договорили тада на првом састанку да пратимо развој ситуације, да имамо сваког дана састанак Срби и Муслимани и да покушамо спровести.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово када је Аркан упао, шта је било?

СВЕДОК К: 07. на том састанку, на коме су нас представљала двојица, Мијатовић и овај други господин, упао је Аркан и ишамарао Мијатовића и Ивановића, шта радите ви, ми преговарамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То сте причали. Мене интересује, када је Аркан саопштио одлуку да ће да се нападне?

СВЕДОК К: 07. априла.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колика је била јединица којом је командовао Обреновић, бројчано?

СВЕДОК К: Ја то не знам, не знам тачно колика је била. Знам да су имали једно петнаестак, двадесет тенкова паркираних у Челопеку, али колико људства и шта, не знам тачно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли је приликом освајања Зворника, коју је акцију водио Аркан, како Ви кажете, да ли је он имао топове, тенкове, артиљеријска оруђа, минобацаче и тако даље?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Откуд му то?

СВЕДОК К: Па, од тог резервног састава војске, од војске.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: ЈНА?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Обреновића?

СВЕДОК К: Од те јединице, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекосте, када је донета одлука да се ЈНА повуче из Босне да су ту остали ови официри, војници који су рођени у Босни, да ли остала оружја и оруђа ЈНА у Босни?

СВЕДОК К: Један део је одвежен, а један део је остао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто није дозвољено овим грађанима Козлука да напусте, да иду према Тузли, ако већ хоће да иду, кажете Ви, добровољно хоће да иду, да напусте, хоће да побегну, па, зашто им није дозвољено да иду у Босну тамо?

СВЕДОК К: У првом том случају о коме сам ја говорио, где сам ја био присутан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, то је Аркан забранио.

СВЕДОК К: Тако је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто после нисте им дозволили, у јуну оно?

СВЕДОК К: Нисам учествовао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто им нисте дозволили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се он ни изјашњавао, није он учествовао, није се ни изјашњавао.

СВЕДОК К: Нисам био члан Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је крај јуна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да су ови протерани Срби из Живиница, становали по спортским халама и да су вршили притисак да се изврши та присилна размена у Козлуку. Према коме и на који начин су вршили тај притисак?

СВЕДОК К: Па, вршили су према Привременој влади, према неким локалним органима власти.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Коме, конкретно?

СВЕДОК К: Рекао сам, на Привремену владу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На Привремену владу?

СВЕДОК К: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате лично, да ли сте некада присуствовали или Вам се неко пожалио или како?

СВЕДОК К: Ма, не, опште је позната ствар била, мислим у Зворнику, дошло је десет, петнаест хиљада људи који немају смештај, на улици и хаос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да само њихово присуство представља?

СВЕДОК К: Само њихово присуство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, нисмо то разјаснили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није баш тако рекао, то сте Ви рекли. Он каже, врше притисак, а ја питам, како врше притисак, конкретно, којим радњама? А онда сте то Ви одговорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам га питала, он је потврдио и рекао је да не зна конкретно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неких конкретних радњи да они врше притисак и да конкретно траже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Ви знате?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да Ви знате.

СВЕДОК К: Па, било је конкретних радњи, хоће да се организују сами, да направе хаос, да истерају сами.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Коме су то рекли?

СВЕДОК К: Па, уопште, прете по Зворнику, мислим, ја као грађанин знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. Ви сте рекли да сте се ангажовали око овога иселјавања Муслимана из петнаест села, због тога да би обезбедили безбедан транспорт кроз село Бошковиће, одакле сте Ви. Шта сте конкретно урадили у том правцу?

СВЕДОК К: Па, отишао сам у село и рекао, сутра ће људи напустити, господин Перо Савиљовић је био командир чете, Перо, договорено је сутра да ће људи из Ђулића и села напустити према Сапни, то је један асфалтни пут којим они треба да прођу, немојте на људе пуцати, јер је ту договорено да људи мирно напусте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли туда прошли?

СВЕДОК К: Нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли знате нешто о том састанку у Клиси, ко је ту учествовао и какав је договор пао?

СВЕДОК К: Ја нисам био, не знам, чуо сам да је био Божо Видовић, да је био Винко Радовић, пао је тај договор да напусте према тој Сапни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где сте Ви били у моменту када је дошло до тог раздвајања жена и деце у Бијелом Потоку?

СВЕДОК К: Ја сам био у фирми, у «Аутотранспорту» у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био на послу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте чули да је дошло до тог раздвајања?

СВЕДОК К: Јесам, рекли су ми шофери који су радили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шофери су Вам то рекли?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли некога контактирали од власти, због чега је до тог дошло?

СВЕДОК К: Не, нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли, где су отпремљени жене и деца?

СВЕДОК К: Да, рекли су ми, одвезени су на границу раздвајања Мемић према општини Калесији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли то требало да иду сви, на то место, на ту границу раздвајања, сви, и мушкарци?

СВЕДОК К: Па, ја не знам ко је променио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел тако било договорено, да се на тај начин иселе?

СВЕДОК К: Ја сам био на договору на којем је договорено да они пешке напусте према Сапни, али ко је променио договор, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Поменули сте овај Аган, сада сте рекли на питање председника већа, да сте Агана Ви, да сте Ви њега извели из те групе и да сте правили неки списак. Где је тај списак, је ли направљен, има ли га?

СВЕДОК К: Тај списак је Аган Лупић и овај Ђуро однели у Тузлу у њихове власти, не знам тачно коме, али у њихове власти у Тузлу однели су.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви немате копију тога?

СВЕДОК К: Немам, али гледао сам, то је објављивано често у новинама, гледао сам ту копију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово село Јусићи, знате ли где се налази?

СВЕДОК К: Да, оно је врло близу мог села.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате за неки злочин који се десио у Јусићима?

СВЕДОК К: Да, чуо сам, чуо сам као грађанин.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико људи?

СВЕДОК К: Не знам колико људи, спомињало се тридесетак људи негде 1992. године, негде можда, мај, јун, не знам тачно, али то је општепозната ствар.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За Јусиће?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте чули нешто за ову Дрињачу, за неки злочин у Дрињачи?

СВЕДОК К: Чуо сам да је негде, једна група од можда стотињак људи, не знам тачно колико, око стотињак из Новог села убијена пред школом у Дрињачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то овај период мај, јуни или?

СВЕДОК К: Не знам тачно који је период, али то је општепозната ствар у Зворнику и о томе су новине.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате Јусићи када је било, ког датума?

СВЕДОК К: Не, не знам датум, али то је све тај период почетком 1992. године, значи, период од априла до јуна, јула месеца.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је Вас ангажовао да вршите овај превоз ових из Клиса?

СВЕДОК К: Ангажовао ме је ТО.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко, конкретно?

СВЕДОК К: Миле Јовић који је водио тај саобраћај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте касније, касније, у међувремену до данас, да ли сте чули нешто конкретније, ко је променио тај договор око иселења људи из тих петнаест села, која сила, који орган, који човек?

СВЕДОК К: То је највећа енигма у овом моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо јуче.

СВЕДОК К: Ја нисам чуо, постоје разне опције, али чини ми се да то још нико није званично утврдио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико су били ти људи заточени у Техничком школском центру у Каракају?

СВЕДОК К: Ја сваки дан пролазећи ту поред, уочио сам да након пет, шест дана нема више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пет, шест?

СВЕДОК К: Пет, шест дана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је малопре рекао да је 12. децембра 1991. године у «Holiday Inn» био тај свесрпски састанак на коме је први пут презентован тај план А и план Б. Када је он званично саопштен Кризном штабу или на Општинском одбору СДС у Зворнику?

СВЕДОК К: Па, одмах након тога, у року од два, три дана, још није био Кризни штаб, него је по тој инструкцији формирано, не Кризни, да Привремена влада, овај, паралелни органи, а Кризни штаб је у том плану Б предвиђао да се формира Кризни штаб ако избије сукоб.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се тада разговарало о томе како ће се реализовати тај план, па да су подељени неки задаци, да је неко задужен?

СВЕДОК К: Јесмо, разговарали смо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. За шта сте Ви били задужени?

СВЕДОК К: Ја сам био у том плану предвиђен и даље као командир станице милиције. Организовали смо ми ко ће бити председник суда, ко ће бити задужен за ТО, ко ће бити задужен за све те функције, уствари, ми смо организовали једну паралелну власт као влада у сенци.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био задужен за наоружавање?

СВЕДОК К: За наоружавање сам био задужен ја и читав Кризни штаб, јер сам ја био.

НАТАША КАНДИЋ: Са ким сте Ви контактирали у вези са наоружавањем из Србије?

СВЕДОК К: Ја сам контактирао са Радославом Костићем.

НАТАША КАНДИЋ: Ко Вам је рекао, Раде Костић ће бити та и та наша веза?

СВЕДОК К: Ја сам Радета Костића познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, јуче смо о томе причали, само нешто ново.

СВЕДОК К: Познавао сам одлично случај, кажем, узео сам од њега аутомобил 1990. године, неки «Голф 1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам било потребно неко посредовање?

СВЕДОК К: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте још са неким из МУП-а Србије од личности на високом нивоу у вези са наоружавањем разговарали, Ви лично?

СВЕДОК К: Ја знам да смо ми, једна делегација ишла док је био председник Одбора за безбедност Радмило Богдановић, да смо, једна делегација ишли у Скупштину Србије. Били смо тамо примљени. Знамо да смо исказивали проблем и положај у коме смо, ми смо се плашили јер смо били ту нека мањина. Он је нас упућивао да слушамо инструкције војске и да се пријављујемо у резервни састав и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је обезбедио прво оружје у Зворнику?

СВЕДОК К: Прво оружје ја нисам учествовао у њему, али је дошао из правца Србије, мислим да је то урадила ова Државна безбедност.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је од људи из Зворника у томе учествовао? Нисте Ви, кажете, ко је други?

СВЕДОК К: Ја мислим да око прве туре да има нешто да има информација више Бранко Грујић.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Кажите ми, Ви сте, са ким сте Ви контактирали у вези са наоружањем? Мало пре сте рекли са Радетом Костићем?

СВЕДОК К: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Како, на који начин?

СВЕДОК К: Директно сам са њим контактирао, јер ми смо се познавали, имали смо директан контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснио је то.

НАТАША КАНДИЋ: У којим приликама, у којој ситуацији, значи, преко Радета Костића стиже, Ви шаљете камион у Србију, како долази оружје?

СВЕДОК К: Мислите технику, техника како се одрађивала. Да, он да инструкције где да се дође и ми пошаљемо камион. Тај камион буде натоварен оружјем, буде покривен брашном или, обично брашном, јер је то било најјефтинији артикл, тако се превезе и ми седнемо у Кризном штабу, не у Кризном штабу, него у том паралелном, у том органу и договоримо се, наспрам информација какве имамо, како су Муслимани наоружани, где су распоређени, да некако парирамо и направимо расподелу и урадимо ту расподелу по том неком договору.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато да тада, баш тај пример који помињете, камион и то брашно са Сајма, да ли о томе има информацију Радмило Богдановић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада да ширимо, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: То су толико важне ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо мало да се сконцентришемо на оптужницу, није нам то тема.

СВЕДОК К: Није ми то познато.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим тако је почело.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је узрок овог убијања о коме Ви судите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може сведок да нам каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас да се сконцентришемо, никада нећемо на овакав начин нигде стићи.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто је, значи, он у Хагу говори о томе, како га Раде Костић позива да дође у Бијељину, да помогне Аркановој јединици да пређе у Зворник, мене занима, шта то њему значи, да ће Арканова јединица, да он треба да иде по Арканову јединицу, да обезбеди прелаз, шта то њему говори, у односу на овај план Б?

СВЕДОК К: То мени говори да почиње рат.

НАТАША КАНДИЋ: И Ви подржавате то?

СВЕДОК К: Ја подржавам, ја сам у то време као и сви подржавао опстанак Југославије и нисам признавао Босну и Херцеговину. Што се тиче мене, ја је не признајем ни дан данас.

НАТАША КАНДИЋ: Како Ви, будући да сте из Зворника, како Ви успевате да обезбедите њихово кретање на територију Републике Србије? То је наоружана јединица, је ли тако, са дугим цевима?

СВЕДОК К: Ја сам Вама рекао овде, не Вама, него рекао сам, видите, Аркан је дошао са таблицама МУП-а, Савезног МУП-а. Ја знам да је била подела, «деветка» је била Савезни МУП. Он је дошао са таблицама МУП-а. Ставили су се пуковници под његову ингеренцију и ја сам схватио да је то политика коју треба подржавати у смислу непризнавања Босне и Херцеговине.

НАТАША КАНДИЋ: Када је заузет, како Ви кажете, односно ослобођен Зворник, почињу седнице Кризног штаба. Да ли се сећате броја, ми смо овде чули од директора Комуналног предузећа, да је тих дана нађено шеснаест лешева на улици. Да ли Ви знате нешто о томе, били сте у Зворнику, да ли сте видели шта се догађало на улицама, ко су ти убијени људи?

СВЕДОК К: Ја, видите овај, биле су врло брзо почеле су информације, рекао сам, ја сам мислио по мојим информацијама, десетак, дванаест, али, сигурно да људи из Комуналног то боље знају, да је сигурно то и шеснаест, вероватно тачнији број. Ја нисам никога видео убијеног, али сам чуо, да је између осталог, професор мој математике Фехим Кујунџић или тако неке, распитивали смо се ко је међу тим људима, да ли има, знате, пошто смо ми сви били комшије, интересовало нас је ко је међу тим људима.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте о томе разговарали на Кризном штабу?

СВЕДОК К: На Кризном штабу нисмо, само знам да је Пејо дао задатак да се Комуналном предузећу, да људе те сахране.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, нешто ми није јасно, Ви остајете у полицији до 16. или до 20. априла?

СВЕДОК К: Између 16. и 20., нисам сигуран тачно, јер решење ми је у овом «Аутотранспорту» од 20., али мислим да је 16. раскинула, да је 16. прекинуо Кризни штаб, формирана Привремена влада, чији ја нисам више био члан, па је могуће да тих три, четири дана има неког луфта у коме сам био нераспоређен.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли до тог 16. или 20.?

СВЕДОК К: Извињавам се ако могу само још да допуним, ево у чему је проблем. Мене је Привремена влада на првој седници именовала за директора «Аутотранспорта», то је било 16., али с обзиром да је већински власник био «Бирач» Зворник, онда сам ја чекао да директор «Бирача» Зворник потпише то решење, па оно датира од 20.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је у том периоду док сте Ви, значи, на функцији у станици милиције, да ли се на Кризном штабу разматрају информације које се тичу отварања, односно формирања затвора, да ли се читају неке наредбе, одлуке неких виших органа о томе? Да ли Вам је, на пример, познато да је одлука или наредба Светозара Андрића?

СВЕДОК К: У време док сам ја био, ми смо само слушали наредбе Пеје мајора и Аркана. А Андрић у то време, ја га нисам ни знао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било касније, крајем маја.

СВЕДОК К: Да, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када он није био у Кризном штабу. Да ли Ви лично знате да се говорило да треба да се оснивају неки сабирни центри или нешто?

СВЕДОК К: Не, не, није о томе било разговора, само, ја сам рекао, био је тај један затвор који је био у згради «Алхоса» и кроз кога је, по мојим сазнањима, прошло десетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио, да ли се говорило док сте Ви тамо?

СВЕДОК К: Не, то је, рекао сам, то је било под контролом Аркана и његове екипе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се о томе причало на Кризном штабу?

СВЕДОК К: Није се причало, ми смо знали, пролазимо дневно десет пута поред тих врата, да је суд затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа нисте Ви у Кризном штабу о томе причали, како ћете то да обличите, да нешто?

СВЕДОК К: Шта сам требао да наредим Аркану да пусти затворенике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам, да ли сте разговарали уопште о томе, да је то проблем или не?

СВЕДОК К: Ја Вам кажем, ми смо слушали шта су рекли и нисмо смели разговарати ништа, никакве одлуке, све су се извршавале без поговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали некада седницу Кризног штаба без Аркана? Он је, кажете, само та два сата био и отишао?

СВЕДОК К: Ја сам рекао његови људи, Аркан је био два пута по два, три сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу увек његови људи били присутни?

СВЕДОК К: Увек су били они ту присутни, његово руководство, то је био центар руковођења док сам ја био у «Алхосу», у згради горе, канцеларија директора и та сала за састанке, ту је колективно држано, нон-стоп, Кризни штаб је био 24 сата. То није била седница да се закаже, данас у 14 сати, па траје толико, па има неки записник, него то је нон-стоп, тако су били брзо, мењали се догађаји.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је просечно у том виђао, ајде да узмемо, недељно Бранка Грујића и Марка Павловића док је био на позицији командира станице милиције?

СВЕДОК К: Сваки дан.

НАТАША КАНДИЋ: Једном или више пута?

СВЕДОК К: Сваки дан, више пута у току дана, кажем, колективни је то био орган, ми смо ту били, малтене, само одеш, одспаваш, четири, пет сати, колико да ухватиш снаге и поново смо сви ту у том, у тој згради «Алхоса».

НАТАША КАНДИЋ: После 20., колико и како их често виђа?

СВЕДОК К: Па, повремено, али мислим да није прошло никада седам дана да се нисмо виђали.

НАТАША КАНДИЋ: Где их виђате?

СВЕДОК К: Виђам их у штабу, у општини, на улици, у свим приликама. Зворник је врло мало место, али ми исто из привреде смо имали врло често потребе да идемо до општине, где је седиште Привремене владе, виђамо их ту.

НАТАША КАНДИЋ: На ком сте месту питали Грујића да ли се ови затворени у Техничком школском центру, да ли се допрема храна?

СВЕДОК К: Ја сам то Грујића питао негде 1996., 1997. године, али не сећам се на ком месту.

НАТАША КАНДИЋ: Како 1996., рекли сте да сте га тих дана питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте му рекли да треба вода да се да, јер је врућина?

СВЕДОК К: Не, не, немојмо да мешамо, не, не, не, нисам сигурно, можете прочитати записник. Ја сам рекао да сам рекао Грујићу да је страшна жега тамо и да сам видео да људи, да је она пара да избија, да треба људима дати воду и први пут, пошто је била нека, први пут је била нека прича читаво време рата, где су побијени, нису побијени, размењени и ово, ја сам први пут Грујића, када су почели, када су отворили Хашки трибунал, када смо, уосталом, постали свесни да једног дана морамо разговарати о томе отворено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли?

СВЕДОК К: Ја сам питао Грујића, молим те, да ли ти као председник Привремене владе, да ли је могуће да немаш информацију, шта се десило са људима, ко је издао наређење да се људи побију, када је већ постало јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за ову воду, ја сада нисам схватила.

НАТАША КАНДИЋ: Да су скинути са воде и хлеба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рекли?

СВЕДОК К: Ја хоћу то да кажем, ако дозволите. Ако не дозволите, није проблем, мислим. Ја хоћу да Вам кажем, да сам рекао да сам разговрао са човеком, када је већ постало јасно да су људи побијени, да су нађени први остаци скелета, не знам ни ја, ја сам питао Грујића, молим те, као председик Привремене владе, да ли је могуће да ти не знаш ситуацију, ко је издао наређење да се људи побију. И он ми је рекао, Драгане, веруј ми, ја сам питао на Привременој влади, да ли се људима носи вода и та храна и поједини су се почели смејати и рекли, скинути су са воде и хране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то?

СВЕДОК К: 1996. године, 1997. године, после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, када је он то њима рекао, треба да им се да? У време када су били тамо?

СВЕДОК К: Он је као председник Привремене владе у то време, подразумева се, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Вам је тада причао за време док су били?

НАТАША КАНДИЋ: 1996. му је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1996. године Вам прича шта се дешавало у време док су били тамо?

СВЕДОК К: Верујте, ми коментаришемо и дан-данас, ништа се друго у животу не коментарише у Зворнику, само то шта се дешавало, стално коментаришемо, мислим, хиљаду пута смо коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватам ја Вас, него само да то, он Вам прича тада шта се дешавало у време док су били затворени, да он каже, треба?

СВЕДОК К: Да, на моје питање, он ми одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо онда сада расчистили.

НАТАША КАНДИЋ: Али, ако сам ја добро разумела, сведок је нама овде рекао да је он одмах знао да су људи побијени. Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да је чуо.

СВЕДОК К: Госпођа је у праву, ја сам јуче рекао да се почело врло брзо чути у Зворнику, да су ти људи побијени. Међутим, није било неких информација, чак су и новине «Слободна Босна», не знам ни ја писале 1996., 1997. године, да су ти људи у Србији у неким рудницима, да раде, ово, оно, али је било по Зворнику приче, Ви сте у праву, ја сам то јуче рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Ваши аутобуси били ангажовани за превоз људи од центра до Герине клаонице?

СВЕДОК К: Не, ја нисам имао аутобусе, ја сам имао камионе.

НАТАША КАНДИЋ: Камиони, камиони, извињавам се?

СВЕДОК К: Не, не, нису то сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Ваши возачи били ангажовани?

СВЕДОК К: Да ли су возачи, то не знам, без знања директора и без овога, ми смо за сваки тај пут, ми смо давали налог, ми смо давали налог да иде на потребе ТО, јер морамо правдати нафту, морамо правдати километражу, не знам ни ја. Сигурно је да нису камиони «Аутотранспорта», нити возачи били ангажовани на превозу од школе до клаонице коју сте Ви споменули.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да наведе некога од кога је чуо тих дана да су људи у Школско-техничком центру побијени?

СВЕДОК К: Не, не могу да Вам наведем, али врло брзо је почела прича по Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте Ви урадили када сте то чули, знате 700 људи?

СВЕДОК К: Ништа, ћутао сам.

НАТАША КАНДИЋ: Ћутали сте?

СВЕДОК К: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте рекли да сте у врло добрим односима са члановима Кризног штаба. Зар нисте отишли код Марка Поповића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо јуче.

СВЕДОК К: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није.

СВЕДОК К: И није то, да Вам кажем, почела је прича да су људи побијени, то је тачно у Зворнику, али није то било оно сигурно, било је нагађање, где су, нису размењени, у Батковић, нису, овако, али, све је то било чак, кажем Вам, све је то било мистериозно до проналаска првих скелетних остатака тих људи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Ваши аутобуси били ангажовани на превозу, пребацивању затвореника из Челопека, из тог Дома културе у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо и то, рекао је.

СВЕДОК К: Нисам имао ја аутобусе, имао сам само камионе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Ваши камиони били ангажовани на пребацивању лешева из?

СВЕДОК К: Не, не, то одговорно тврдим да док сам ја био директор «Аутотранспорта», био сам директор од 20. априла 1992. године до негде 01. октобра 1992. године, нису били ангажовани ни на каквом превозењу ни људства, ни лешева, нити било чега, сем овога, људи када су превезени из Бијелог Потока до Техничког школског центра.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли је Гогићева јединица некада била под Вашом контролом, тада док сте били?

СВЕДОК К: Како мислите под мојом контролом?

НАТАША КАНДИЋ: Па, рекли сте.

СВЕДОК К: Под мојом личном контролом?

НАТАША КАНДИЋ: Да су они били резервни састав полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао да је то било у мају, када је био Пантелић.

СВЕДОК К: Нису они тада били, они су када је дошао Милош Пантелић који је из Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их је он довезао.

СВЕДОК К: И који је пензионисани командир станице саобраћајне полиције у Лозници.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али је Гогић од почетка тамо?

СВЕДОК К: Гогић је од почетка, као и остали ангажован у војсци, у ТО који је у саставу војске.

НАТАША КАНДИЋ: Зар он није у полицији?

СВЕДОК К: Не, Гогић је био.

НАТАША КАНДИЋ: Гогићева полиција?

СВЕДОК К: Не, не, не, не, видите, Гогић је био са својом јединицом под контролом Аркана и ове екипе док су они били. Када је Аркан и ова екипа отишла, формиран је, дошао је Милош Пантелић за начелника полиције и он је, да би имао неки утицај ту у полицији, био је човек, знао, превео Гогића у резервни састав полиције са својом јединицом, а сада када говоримо о јединици, ја мислим да је то било седам, осам људи.

НАТАША КАНДИЋ: Под чијом контролом, у чијем саставу су они били? Да ли територијалне одбране, код Марка Павловића или?

СВЕДОК К: Били су у почетку у територијалној одбрани и онда су прешли у састав полиције. Мислим да је тај период преласка негде крај априла, почетак маја, који се покалапа са, имају тачно документи, колико је Милош Пантелић био начелник.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули да Гогић је лично задужен од Марка Павловића да штити Јасну Буљубашић? Да ли се то причало у Зворнику?

СВЕДОК К: Не, нисам то чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је по ономе, Ви сте, кажете, могли да одете у Школски технички центар да полицајцу кажете, изведи ми тог и тог затвореника.

СВЕДОК К: Нисам рекао изведи, ја сам га замолио, да ли могу да разговарам са Химзом.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то могао исто Гогић да оде?

СВЕДОК К: Па, вероватно ако познаје полицајца, могао га је замолити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су могли Бранко Грујић, ако сте значи могли Ви, да ли је могао Бранко Павловић, овај Бранко Поповић, Бранко Грујић да оду и да изведу затворенике, да дају наредбу да се одређена група води на размену, да се одређена група стреља?

СВЕДОК К: Видите, ја сам рекао, док сам ја био члан Кризног штаба, затвор и ко је у затвору, ко може бити пуштен, ко затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, Аркан, да ли знате Ви ово што пита пуномоћник за после?

СВЕДОК К: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао да, рецимо, изведе неког, да га изведе из логора?

СВЕДОК К: Не знам тачно каква је била подела тих ингеренција у оквиру ове, четири, пет служби које су функционисале у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да оно када сте набројали ко је могао да формира те центре, рекли сте, ту нисте поменули добровољце, је ли тако, него сте рекли само они органи који су могли?

СВЕДОК К: Ја добровољце нисам сматрао да су били орган власти. Они су били сада неки паралелан орган власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али када смо Вас питали, ко је могао да формира, Ви њих нисте поменули?

СВЕДОК К: Нисам их поменуо, али ако су имали силу, могли су, наравно да уђу на силу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да уђу, него да формирају, то је било питање?

СВЕДОК К: Да формирају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК К: Па, могао је, ако имају, ако имају силу, ја сам могао, ако имам пет људи да формирам приватан затвор, да ухватим пет комшија и затворим у свој приватни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада питање је било пуномоћника, значи, да ли су ти, Ви кажете, не знате ко је то направио, јесу ти исти могли и да?

СВЕДОК К: Могли су, ако су имали силу, али да ли су то радили, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају неку власт над тим људима који су затворени и које су затворили или не? Да ли Ви то знате?

СВЕДОК К: Не, не знам, не знам да ли су ови добровољачки, да ли су имали свој неки приватни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питање је било и за председника Привремене владе, да ли је Вама познато, да ли су они могли да имају неку власт над људима који су затворени или не?

СВЕДОК К: Па, наравно да је неко имао. Ја кажем, не знам тачно ко од тих институција које сам побројао, четири, да ли је то војска, да ли је то ТО, да ли је Привремена влада, полиција, али неко од тих институција, наравно да је морао имати. Није затвор пао са неба, неко га је формирао и неко је имао, нека комуникација, хијерархија је постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И власт да изведе или да одлучи шта ће бити, њихова судбина, да се размењују?

СВЕДОК К: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате ко је то?

СВЕДОК К: Не, не знам тачно, од тих институција, ко је имао већу надлежност према затвору.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, док је он био командир станице милиције, могло да се догоди да буде убијено двадесет људи, а да он то не зна?

СВЕДОК К: Мислим да није, мислим да није и док сам ја био командир милиције, мени је познато да је било убистава, то је овај напад на Зворник, ја сам мислио да је то десет, дванаест, али, ево, шеснаест људи и да ли је још било, ја не знам, али таква информација око убистава у малом месту, обично се чује.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је чуо у том малом месту ко је ушао у Дрињачу и ко је побио људе?

СВЕДОК К: Верујте, то се, Дрињача је тада била физички одвојена од Зворника.

НАТАША КАНДИЋ: Само не заборавите да сте у Хагу говорили о томе.

СВЕДОК К: Па, не, ја сада управом говорим о томе, ја говорим сада о томе, Дрињача је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да одредимо временски. Јел то било када сте Ви били?

СВЕДОК К: Не, не, не, није. Ја као грађанин то говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било раније?

СВЕДОК К: Не, то је било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

СВЕДОК К: Да, ја мислим да је то мај можда, вероватно, мај 1992. године и врло брзо се чуло да су неки људи стрељани у Дрињачи пред школом. И дан-данас не зна се ко је, него Тужилаштво Тузле привело је већ педесет људи тамо и испитује ко је то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај предмет?

СВЕДОК К: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да се догоди да о томе Марко Павловић и Бранко Грујић не знају ништа?

СВЕДОК К: Ја као грађанин сам чуо и мислим да је већина грађана Зворника чула, али мислим, с обзиром на функцију коју су обављали, требало би да су и они чули.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је могуће да се у року од неколико дана, како сте Ви рекли да сте видели да је празан Школски-технички центар, да се изведе преко 700 људи и стреља и да Бранко Грујић и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо сада то, јер ми нећемо оптужене на то испитивате, на те околности. Мислим да сте схватили моју концепцију да питамо везано за временски период. Не можемо истрагу сада.

НАТАША КАНДИЋ: Није ово истрага, како се доказује да ли је неко нешто знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису оптужени за то.

НАТАША КАНДИЋ: Нема везе што нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо сада закључивати.

НАТАША КАНДИЋ: Ја постављам питања у вези са доказивањем њихове командне одговорности, према томе, свеједно да ли питам за Школско-технички центар, Дрињачу или Дивич, потпуно је ирелевантно то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо само због временског периода, значи, да ограничимо и да видимо.

НАТАША КАНДИЋ: Све то спада у период до јула месеца, тако да то покрива то време.

СВЕДОК К: Исто сам се и ја питао, као што сте Ви рекли, сигурно је да то не може урадити ни појединац, нити мала група људи, то може урадити организација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо Вас питали која организација?

СВЕДОК К: Ја сам рекао да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не знате?

СВЕДОК К: Да, само кажем логички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то можемо и ми да логички, одавде из ове позиције. Кажете да ни о чему другом не причате у Зворнику, осим о томе и никако да дођете до сазнања ко је? Како сада то, јел логично то што Ви причате? Шта мислите, да ли је Вама то логично?

СВЕДОК К: Ја видим да је то некима смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напротив, није уопште смешно.

СВЕДОК К: Ови из Хага су провели десет година ту да испитују и још нису, колико ми је познато, још није подигнута оптужница. Пошто сам ја врло често спомињан у новинама око тог доживљаја, верујте да ја лично имам великог интереса да се расчисти око тога, колико је чија улога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте успели да сазнате ко је то?

СВЕДОК К: Верујте да нисам успео да сазнам. Лично због свих ситуација и због мог учешћа делимично у овоме сам заинтересована особа да се то расчисти, колико је чија улога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био неко са стране ту у Зворнику ко је могао то да уради, неко потпуно са стране, неке друге војске? Ко је ту био надлежан у то време?

СВЕДОК К: Није ми познато да је био било ко са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, јули, врућина била, ко је ту био од војске, ко је командант бригаде, ко је био тада?

СВЕДОК К: Не сећам се ко је био командант бригаде, да ли је био Босанчић, нисам сигуран стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познавали тог Босанчића?

СВЕДОК К: Да, сви смо ми знали Босанчића, команданта бригаде у таквом месту знају сви, мислим онако, нисам имао никакав контакт са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га лично познавали?

СВЕДОК К: Не, не, не, али знали смо човека сви.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте као грађанин чули за одлуку коју је донео Светозар Андрић у вези са формирањем логора и исељавању становништва?

СВЕДОК К: То је била бомба права када се објавило са овога суђења први пут, верујте, ја сам први пут као човек, онај документ, ја не знам да је било ко чуо, то је била бомба, хит сезоне. Први пут смо чули за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, хајте, прокоментаришите то, то је наредба?

СВЕДОК К: Ја сам са овим Бањановићем провео у задњих пет, шест година, провели смо не знам ни ја колико, више сам провео него, нон-стоп смо заједно, али није ми никада споменуо да он зна за такву одлуку, нити сам је ја видео никада. Стварно када смо видели, било је неко овако велико изненађење за све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај Андрић о коме сте Ви причали?

СВЕДОК К: Да, то је Светозар Андрић који је после постао генерал пуковник, човек који је дошао као капетан прве класе у Шеховиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време био у Шеховићима?

СВЕДОК К: Јесте, то је тај Светозар Андрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали у то време да он има неки однос са штабом ТО у Зворнику?

СВЕДОК К: Ја сам доласком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је био главни за регију, а шта сте мислили под тим?

СВЕДОК К: Доласком у штаб ТО, са којим сам имао нормалну комуникацију око ангажовања техничких средстава и то, видео сам једном генерала Андрића да је седео ту у штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то, да ли после Вашег одласка?

СВЕДОК К: То је после када смо се упознали, значи, то може бити негде јуни месец 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, видели сте га у штабу ТО?

СВЕДОК К: Видео сам га у штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога, у некој канцеларији?

СВЕДОК К: Код Марка Павловића, попили смо кафу заједно код њега, сећам се да смо попили кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ сте га били упознали?

СВЕДОК К: Да, он је био, долазио код мене, требали су му неки камиони, негде почетком маја је био код мене, тражио је неке камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК К: Светозар Андрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Вас тражио?

СВЕДОК К: Да, да му се пребаци неки терет, из Зворника је била, нека роба је стигла за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било по оној линији, значи, да кажете да је он главни за територију? Мислим, колико су Шеховићи удаљени?

СВЕДОК К: Шеховићи су око 40, 50 километара далеко од Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он баш овлашћен да од Вас узима камионе? Јесте могли да га одбијете?

СВЕДОК К: Могао сам, није он имао наредбу, али имао је молбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте морали да извршите то његово тражење?

СВЕДОК К: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да задовољите то тражење?

СВЕДОК К: Формално нисам. Могао сам да га упутим да иде преко ТО, да то тражи, да званично тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би могао да он узме од ТО?

СВЕДОК К: Да ли би му изашли у сусрет, вероватно, не знам тај однос, али да Вам кажем, била је пракса, све што се може изаћи у сусрет војсци, ми смо излазили у сусрет, не само ја, него сва привреда, комплетно, куповали униформе, не знам ни ја, све што се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел била нека друга бригада која је Вама могла да нареди. Ви кажете, њему сте могли да одбијете?

СВЕДОК К: Ми смо, не мени, бригада, видите, то је било територијално распоређено, ми смо били општина Зворник. Зворник је имао своју бригаду и ТО који има бригаде, мобилише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас јуче питала, јел била и Зворничка бригада у то време, Ви кажете још није била, као онако, формално, фактички попуњена, па је зато он био за целу територију? То сам Вас питала.

СВЕДОК К: Мислим да није била бригада, била је војска у Зворнику, али које формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је била таква, да кажемо, некомплетно формирана, као што кажете, шта је онда овај био Андрић, ту за војску ту присутну и за ТО?

СВЕДОК К: Он се мени тада представио да је командант, да ли је то бригада, не знам како се звала или нека тактичка група, не знам, али регије «Бирач». Он ми је рекао да има, да је постављен, да је регије «Бирач».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то тада када сте га видели у штабу ТО или раније када сте се упознали?

СВЕДОК К: Раније, раније, ми смо се упознали раније, негде почетком маја, он је дошао код мене у фирму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после колико га виђате код команданта?

СВЕДОК К: Петнаестак, двадесет дана, значи, можда током маја, крајем маја, половином, негде у другој половини маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали због чега је он ту дошао и шта су они?

СВЕДОК К: Не, па наравно да нисам знао, ја сам само завршио свој посао и видео сам да седи код.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту седели заједно вас тројица?

СВЕДОК К: Јесмо, попили смо кафу, пет, шест минута, наравно ја сам изашао да обавим свој посао, они су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте схватили, да ли је то нека службена посета или приватна?

СВЕДОК К: Мислим, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете?

СВЕДОК К: Верујте ми да су ми таква питања смешна. Ми смо сви директори по природи посла, ја сам дневно улазио пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ваша посета, него њих двојица?

СВЕДОК К: А њих двојица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК К: Не знам, стварно, Андрић је био у униформи, био је у униформи. Уствари, када год сам га видео у току рата, био је у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А командант штаба, јел носио униформу или не?

СВЕДОК К: Командант штаба је био у униформи, али не знам да ли је имао чинове и то, али био је, Марко Павловић је био у униформи исто. Ја сам га увек виђао у униформи.

НАТАША КАНДИЋ: Питала бих сведока, да ли тада када је то чуо да су побијени људи у Школском техничком центру, па Дивич, Дрињача, да ли је то њему било.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Извините, окривљени тражи паузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћемо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то њему било у складу са тим, тај план Б, па онда та одбрана, да се сачува Југославија?

СВЕДОК К: Наравно, наравно да то није у складу ни са планом Б, ни са политиком коју сам ја, нажалост, у то време подржавао. Једноставно, моје је мишљење било да су се ствари отеле контроли и због тога и јесмо у оваквој ситуацији, у оваквим ситуацијама које су.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте покушали нешто да урадите, да спречите, да изнесете ову истину?

СВЕДОК К: Па, да Вам кажем, Ви знате да су ту укључене врло опасне фаце и не знам ни ја, људи који, ја имам жену и троје деце, не знам ни ја и колико сам могао да се распитам и као човек што сам могао, када је било дошло време и то да се могло нормално проговорити о томе, ја сам нормално говорио о томе. Док се морало ћутати, ћутао сам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се некада са неким, јесте имали прилике да упознате Јовицу Станишића?

СВЕДОК К: Не, нисам га никада упознао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некада, да ли сте са Радетом Костићем разговарали некада?

СВЕДОК К: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: И шта је он рекао?

СВЕДОК К: Па, да Вам кажем, ја, човек је мртав и све и глупо је сада коментарисати, али он човек није то подржавао, није подржавао и он је рекао, свагде стоке има, међутим, нажалост, нажалост, приоритет у овом моменту је.

НАТАША КАНДИЋ: Јел Вам било јасно шта Раде Костић подржава?

СВЕДОК К: Мени је било јасно у неким нашим разговорима да смо ми били у неку руку на истом задатку, а то је окупљање око те идеје Југославије. То је била нека, мислим, може се сада улазити у неке нијансе, али то је та нека кључна идеја која је нас окупљала и отприлике, и мене и Костића и Обреновића и не знам ни ја, све те који имамо неких додирних тачака око тога.

НАТАША КАНДИЋ: И Вас је држала та идеја да ће Србија, Државна безбедност, МУП да све то уради?

СВЕДОК К: Не, не, овај, ми смо имали обећање да ће Југословенска народна армија стати на страну, само је довољно да се ми прикључимо Југословенској народној армији и да ћемо тиме заштитити.

НАТАША КАНДИЋ: А улога Државне безбедности Србије преко Радета Костића? Није ли Вас то уверавало да је све под контролом?

СВЕДОК К: Ја сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо сада, молим вас о закључивању, то сада стварно ширимо причу.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је неко ко може више података да да о томе, он је први нам рекао овде да су они за њих, добровољци били «богови», да их сачекују као, замислите Жућу неко да сачекује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сада коментарисати.

НАТАША КАНДИЋ: Чујемо први пут да ЈНА у Кули, 73. падобранска, да су сви тамо, је ли тако?

СВЕДОК К: Учествовали су делимично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

НАТАША КАНДИЋ: Добро и ако смем да питам, шта после свих ових година данас мислите о томе?

СВЕДОК К: Па, не бих то никоме пожелео да. Мислим да ми је стварно жао што сам учествовао у нечему што се завршило на неки начин нечасно, а што се тиче основне идеје и дан-данас би исто подржао, што се тиче Југославије и тога и био би спреман и даље да се борим за њу.

НАТАША КАНДИЋ: Свим средствима?

СВЕДОК К: Свим, не мислим, свим легалним средствима, дозвољеним, наравно, наравно, али мислим да ово што се десило, да се десило неконтролисано и да наноси, да управо ови случајеви који су се десили, Ђулићи, не знам ни ја, већ смо их побројали, да су умањили ту идеју и окаљали, тако да не знам да ли ће бити више шансе да се боримо и не знам. Мислим, жао ми је што се то десило, зато што ови ексцеси спречавају нас, мислим, бацају мрљу на ту једну по мени, и дан данас, часну идеју.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је само мрља или нешто више?

СВЕДОК К: Можемо проценити, није мрља, слажем се да је много, много више и много, много дубље, слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још нешто да Вас питам, па ћемо онда имати још питања браниоца. Јел Ви знате ко је Јован Хаџимитровић? Овде нам неки сведок.

СВЕДОК К: Знам, Јован Хаџимитровић, како да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је тај почео да бива актуелан? Јел био у то време?

СВЕДОК К: Јован је био члан Главног одбора, чуј мене Главног, овог Општинског одбора, био је функционер СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у ово време о коме причамо?

СВЕДОК К: Оно у критично време, мало смо га били елиминисали, био је доста, шуровао са СПО, ми СПО тада нисмо баш много мирисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тада радио, јел био ту неки главни фактор или не?

СВЕДОК К: Па, на који период конкретно мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај, јуни, јули?

СВЕДОК К: Јован је био после командант једне чете која се звала Вуковица Дрина, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у општини, у Влади, да ли је био нешто у Привременој влади?

СВЕДОК К: Он није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је касније био?

СВЕДОК К: Да, касније је он био начелник општине, био је подпредседник скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нека. И само још да Вас питам, говорили сте о броју полиције, а број територијалаца, колики је био, мај, јуни, јули? Само још тренутак, молим Вас. Колико је било територијалаца, ја Вас молим само да, пуномоћници, само да завршимо. Колики је био број територијалаца, помињали сте полиција, а нисмо чули, колико је било територијалаца?

СВЕДОК К: Па, видите, увек их је фалило, увек их је било мало, с обзиром колику смо линију покривали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је било?

СВЕДОК К: Ја мислим да је то у почетку кренуло од неколико стотина, да би Зворничка бригада негде 1994. године нарасла на шест и по хиљада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само мај, јуни, јули?

СВЕДОК К: Није то било много, то је било можда неколико стотина, можда четиристо, петсто, не више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А колико је било добровољаца, колико је Жућина јединица имала?

СВЕДОК К: Ја Вам кажем, у почетку када се пљачкао Зворник и то, било је једно три хиљаде, не знам, две хиљаде, а онда је остало да ратује једно стотину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било три хиљаде Жућиних?

СВЕДОК К: Није било Жућиних, не мислим Жућиних, мислио сам укупно добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питала сам, колико је било Жућиних, колико је било отприлике, да ли знате?

СВЕДОК К: Ја мислим да је, није то било, све су то биле јединице, реда, Жућина јединица је можда била понајбројнија, ја мислим да је то било двадесетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико укупно, Пиварски, Жућа, Нишки?

СВЕДОК К: Стотињак људи, није то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно стотињак?

СВЕДОК К: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ових четиристо, петсто?

СВЕДОК К: А ових територијалаца је било четиристо, петсто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плус полицајаца?

СВЕДОК К: Стотињак, сто, стопедесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда објашњавате то, кажете, нико није могао да се њима после одупре? И ови оружје и ови оружје, како?

СВЕДОК К: Видите, знате шта је онда, Аркан је 1992. године могао да уђе у Тузлу и да ишамара сву Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пустимо Аркана, није нам он у периоду оптужнице. Ја Вас после питам.

СВЕДОК К: Ја Вам говорим о људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се дешавају ове ствари.

СВЕДОК К: Ја Вам говорим о људима који су већ били на ратишту, прошли су већ неко лоше неко хрватско искушење и они су могли тада да уђу, толики је био страх и неискуство, међу овима, да један такав је вредио педесеторицу ових територијалаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, добро.

СВЕДОК К: То хоћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још само једно питање. Јесте чули, тај сведок М ту што пише.

СВЕДОК К: Не пише, али знам ко је, у реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ко је он?

СВЕДОК К: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је имао неке претње смрћу у 1995., 1996. због неких својих сазнања? Нешто је он помињао у истрази.

СВЕДОК К: Видите, моја сазнања говоре да је тај човек, не мислим, ништа се не љутим на његове изјаве, да он вади сам себе због неке његове нечасне улоге. Ја нисам чуо никакве, нисам имао са њим никада никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате да су му нешто претили?

СВЕДОК К: И никада никакав контакт, али сам чуо у неким причама о његовој нечасној улози у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређуре се пауза ради одмора, у трајању од двадесетпет минута, ради одмора.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након одмора у 12,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменуште нешто војну полицију, када сте говорили о оном човеку што сте га из зграде извели у Србију. Је ли то био мај, или када сте рекли да је то било, Тужилац Вас је нешто питао?

СВЕДОК К: Да, да, да ли је био крај маја или почетак јуна, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вам он рече да га тражи војна полиција?

СВЕДОК К: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате некога из војне полиције и како је била организована војна полиција у то време, значи, то је период крајем маја, почетак јуна?

СВЕДОК К: То је била једна, не знам, била је по граду, разликовали су се од осталих, носили су ове беле опасаче око ове униформе и не знам тачно у ком периоду, али постојала је војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте је виђали по граду?

СВЕДОК К: Да виђао сам је по граду, али у ком броју су били, како су се организовали, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни под ким су били они?

СВЕДОК К: Па, у оквиру војске, али не знам под којом је тачно командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру које војске?

СВЕДОК К: Па, Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била тада?

СВЕДОК К: Била је, била је полиција у то време. Не знам тачно у ком периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали некога од војних полицајаца, обзиром на оно што сте Ви раније радили?

СВЕДОК К: Па, да, знао сам, то су били локални људи неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су из Зворника?

СВЕДОК К: Да, да, људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Студеног, можда?

СВЕДОК К: Да, Бранка Студеног знам, то је био официр Војске Републике Српске. Мислим да је и он једног момента био командир војне полиције, а познато ми је да је он био активни официр ЈНА, па је онда прешао у Војску Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је прешао?

СВЕДОК К: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули, јесте одлазили у хотел «Дрину» у време мај, јуни, у граду, у центру?

СВЕДОК К: Ја мислим да хотел у то време није радио уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сигурни?

СВЕДОК К: Није радио као хотел, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како је радио, која му је, ко је ту био на храни, на смештају, да ли знате?

СВЕДОК К: Не, познато ми је да је била једна, једна мања група из Барање која је била ту на испомоћи, једно петнаестак, двадесет дана и пошто сам ја те људе познавао, неке од тих људи, да сам био једном у хотел «Дрине», не знам тачно колико пута, био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Барање, неки људи?

СВЕДОК К: Да, били су ту као добровољци, једна група људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су становали у хотелу?

СВЕДОК К: Да, становали су у хотелу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се нека храна дистрибуирала из хотела «Дрине»?

СВЕДОК К: Да, да, да, ту је била централна кухиња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта, за где?

СВЕДОК К: Па, ваљда за војску, за логистику ову војну. Е, сада, да ли је била ту или је била, пошто је доле, не знам, у том Стандарду исто била кухиња за војску, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се нека храна из хотела «Дрина» неким затвореницима носи, односно, да ли Ви знате?

СВЕДОК К: Не, не знам одакле су затвореници храњени, то не знам одакле је ношена храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, чули сте да има затвореника, па, јесте чули, како се хране? Ко их храни?

СВЕДОК К: Не, нисам, нисам чуо како се хране, али претпостављам да је из те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда су јели нешто за то време док су били тамо?

СВЕДОК К: Сигурно, не би могли опстати да нису јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК К: Не, не, не знам како је тачно рађена дистрибуција, али знам да је у хотелу, мислим да се ту и полиција хранила у хотел «Дрини», мислим да се полиција хранила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, колега Петровићу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молим Вас господине К, јуче када сте помињали Козлук, поставио бих Вам неколико питања у вези тога. Кажите ми, знате ли Ви, колико је становника Козлук имао пре избијања ратних сукоба?

СВЕДОК К: Па, ја мислим по попису 1991. године да је негде имао око четири хиљаде становника.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Око четири хиљаде?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Вама познато у овом периоду од избијања ратних сукоба па до јуна месеца, крај јуна месеца, да ли Вам је познато, да ли је свих тих четири хиљаде становника било у Козлуку или су неки одлазили и где су одлазили, ако су одлазили? Шта знате о томе?

СВЕДОК К: Познато ми је да је доста тог војно способног становништва прешло илегално на муслиманску страну, прешли су са својим народом да се боре, са својим народом.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли имате неку процену, колико је то људи?

СВЕДОК К: Немам никакву процену, али највећи део војно способног становништва је већ био прешао тамо на њихову страну.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, знате ли да ли су и други људи који нису били војно способни, напуштали Козлук на разне начине у том периоду од априла до јуна месеца?

СВЕДОК К: Па, ја мислим да јесте, ја мислим да је добар део Козлука прешао у Србију.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како су прелазили?

СВЕДОК К: Нормално, као грађани. Па, чујте, овај, када је избио сукоб у Зворнику доста Муслимана је управо прешао у Србију, где су били прихваћени као и ми. Било је и Срба који су побегли од тог сукоба, били су нормално прихваћени и вероватно даље су продужили неки пут или су неки остали, не знам тачно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Иако сте јуче и данас говорили нешто о томе, али занима ме, у том периоду од априла до јуна, зашто су, не рачунајући ове што су отишли да се боре на страни Армије Босне и Херцеговине, зашто су ови други одлазили из Козлука?

СВЕДОК К: Одлазили су због страха за животе себе и своје породице, јер ту су падале и гранате, рат се одвијао у близини од три километра. Друга ствар, напетост

је била на сваком кораку и људи боје се за своје животе породица, бежали су са кризног подручја. Да се ми разумемо, добар део и Срба исто је отишло. Ми смо их звали тада дезертерима, јер је добар део отишао. Они су боље и прошли.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Који су одлазили, такође, према Србији?

СВЕДОК К: Према Србији, Срби су углавном према Србији одлазили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Помињали сте Фадила Бањановића. Колико пута сте Ви у том интервалу од априла до јуна, док он није изашао, колико пута отприлике сте се Ви, колико сте пута имали прилику да га видите?

СВЕДОК К: Па, ја мислим два-три пута.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где су ти сусрети били?

СВЕДОК К: Па, први пут је било то када су они први пут покушали да напусте Козлук. Ја сам га тада одвезао до Кризног штаба као председника Месне заједнице и после тога у мојим проласцима кроз Козлук, значи, случајно, можда једно два пута после тога, сасвим случајно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Ви сте ту разговарали са њим, колико сам разумео? Имали сте прилике да поразговарате са њим?

СВЕДОК К: Да, онако.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: О чему сте разговарали, можете ли да се сетите?

СВЕДОК К: Па, ништа посебно, мене је интересовало каква је ситуација. Он је коментарисао да су људи под страхом, да је около виде тај рат и то, али да је ситуација колико-толико подношљива у смислу да нема неких већих експеса.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Знате ли, шта је са његовом породицом, најближом мислим?

СВЕДОК К: Да, да, знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта се са њима десило?

СВЕДОК К: Они су исто доживели овај транспорт из Козлука и преко Беча, сада су.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Питам Вас за његову најужу породицу, супруга, деца?

СВЕДОК К: Да, да, ту су, у Козлуку живе у својој кући.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не, не, да ли знате у то време између априла и јуна, јесу ли били у Козлуку или не? То Вас питам.

СВЕДОК К: Не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, у тим разговорима он није помињао то да је он своју породицу евакуисао већ у трећу земљу?

СВЕДОК К: Не, не, нисмо разговарали о томе, стварно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Помињали сте неки новац. Колико пре његовог изласка из Козлука је он Вама дао тај новац?

СВЕДОК К: Ја мислим да су били швајцарски франци, око 4.000 франака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре његовог изласка?

СВЕДОК К: Дао ми је на једно два месеца, од првог дана када смо отишли до штаба, то је можда било негде, значи, 09. априла, 10., можда да ми је дао новац, тај период.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, када сте Ви њему тај новац вратили?

СВЕДОК К: Пошто ја нисам после ишао у Козлук, нисам ишао у Козлук службено, јер сам већ био разрешен дужности, ја сам дао овоме мајору Пејићу да му то врати.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Знате ли, да ли му је мајор Пејић вратио те паре и када му је вратио?

СВЕДОК К: Па, вратио му је одмах. После сам, али то сам сазнао тек после рата, читаво време сам размишљао да ли сам се огрешио према њему, јер, право да Вам кажем, какво је било понашање Пејића, ја сам мислио сто-посто да му није вратио, али када сам проверио, и мене је то изненадило, вратио му је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта Вам то говори о односима између Пејића и Фадила?

СВЕДОК К: Ти односи су били добри, ти односи су били добри, али, добри су били, мислим да је Фадил ту играо једну игру која је била за његов народ најбоља, био је кооперативан у тој тренутној власти, у смислу сарадње и то, да би сачувао становништво, људе и тако.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Знате ли нешто о каснијим контактима између Фадила и Пејића?

СВЕДОК К: Не, ја нисам био присутан, само сам био присутан то када сам га ја довео. Чуо сам да их је било, али ја не знам детаље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте чули нешто у ком интервалу је тих контаката, да ли је било, знате ли то, у тим месецима, мај, јуни?

СВЕДОК К: Да, да, у тим месецима, читаво то време док су били они доле у Козлуку.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Што ли је он Вама дао те паре, зашто, он се припремао да изађе, који је разлог?

СВЕДОК К: Не, овај, ја сам то споменуо у истрази, више као анегдоту, јер он је мене питао када смо кренули доле, пошто сам ја, када смо ишли у Козлук, возио сам овога Јелкића и возио сам овог муфтију. А онда када сам се враћао, знам да је Грујић одвезао неког болесника у Лозницу, а ја сам повео Фадила у Кризни штаб и он ме је питао, Драгане, каква је ситуација, где идем. Ја сам му рекао, Фадиле, хаос је, људи са стране и ми смо добили батине и не знам ни ја, тако и он каже: имам неку лову, не знам шта ће бити са мном и то, каже, ако нешто, да ми породици оставиш, ето то, у том контексту сам споменуо то.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Помињали сте, у истрази, додуше, то нисам чуо јуче овде, помињали сте судске поступке који су против Фадила вођени. Шта о томе Ви знате? Какви су то поступци, где су вођени и зашто?

СВЕДОК К: Познато ми је, то сам у новинама читао. Он ми је причао, вођени су у држави Аустрији, у држави Аустрији, да је он као издајник муслиманског народа, у смислу, ја мислим да је преко Амбасаде у то време, за сарадњу са Србима. Знам да је провео у затвору преко месец дана у Аустрији.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли га питали, малочас нам рекосте да са њим разговарате практично на дневној бази, добро, често, шта је то било у Аустрији, због чега, какав је то поступак, зашто?

СВЕДОК К: Па, он ми је рекао да, он ми је рекао да је то преко амбасадорке Турковићке која је тада била, у БиХ амбасадорка, да је наводно за издају и то. Онда, нормално сам читао да је било неких и као, наводно, за припремање неких оружаних формација, некакав тренинг у Аустрији. Није ми јасна та ситуација због чега. Знам сигурно да је лежао неких, неки затвор у Аустрији.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сада бих Вам само прочитао део онога што сте Ви у истрази рекли пред истражним судијом овог суда, а то је на страници 7 записника, ради се о догађајима, о Вашем сазнању о догађајима у Челопеку, о томе причате. Па, онда кажете овако: ја сам о том догађају са господином Грујићем разговарао тек када је испала ова званичан верзија, када је суђено у Шапцу људима 1996., 1997. године?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тада сте о томе са Грујићем први пут разговарали?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тада Вам је Грујић такође рекао да он није имао никакву контролу над свим тим, да се и он изненадио у вези свега тога и тако даље и када се та ствар почела разматрати, на том суђењу у Шапцу?

СВЕДОК К: Тачно је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тако сте рекли овде. Остајете при том исказу и даље?

СВЕДОК К: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Е, сада, даље Вас судија пита око сазнања о тим догађајима у то време, кажете овако: кажем Вам, тај случај није био познат. Свима је познато да је био затвор, али није било познато да су се дешавале такве ствари, како су новине описивале, док није дошло до званичног суђења у Шапцу?

СВЕДОК К: Тако је, било је неко шушкање, не, знало се да је затвор и била је прича да се, између осталог, да је било и малтретирања људи, али у којој размери, која су се стравична дела одвијала, ми смо то први пут чули када је почело суђење у Шапцу овој групи.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ево кажете даље овде: познато је да је био затвор, а детаљи који су се дешавали доле, то су, већина грађана Зворника је први пут прочитала из новина, то је управо ово што сада кажете?

СВЕДОК К: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дакле, Ваша сазнања о детаљима и о размерама везана су за 1996. и 1997. годину?

СВЕДОК К: Јесте, и суђење у Шапцу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И уједно, Ваш разговор на ту тему са Грујићем је 1996., односно 1997. година?

СВЕДОК К: Тако је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви сте се у више места изјашњавали о томе, какав је положај и улога Грујића била у овим догађајима, па бих Вам ја, ево ја ћу прочитати један део, па бих Вас молио за Ваш коментар. Моје је лично мишљење, да је Бранко Грујић био формално на првом месту у граду Зворнику. Шта то значи, ајте нам мало то објасните у пар реченица? То је страна 29.

СВЕДОК К: То значи да је Бранко био први међу једнакима и да је фактички било колективно одлучивање и у Кризном штабу и у Привременој влади и друга ствар, Бранко Грујић није био искусан нити политичар, нити у администрацији, без обзира што је радио као инспектор и то, али није имао неко политичко искуство.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Е сада бих молио да нам опишете, пошто смо то више пута чули, али никада нисмо чули сведочење из прве руке, на ту околност. Помињете, ево, и овде у записнику из истраге, а поменули сте то и јуче, Жућо га водио на стрељање. Опишите нам, како је то изгледало, дајте нам, где се то дешава, када, у које доба дана, где су грађани Зворника, како то све изгледа?

СВЕДОК К: Па, ја сам да бих мало описао позицију Бранка Грујића, рекао да сам био присутан у неколико наврата, да њега као формално првог човека, зато спомињем ту реч, формално, јер, да га ишамара Пејић, да га ишамара Аркан, да му наређују, да га Жућо води на стрељање у центру града, када упадају у штаб ТО и воде га до хотела и њега и читаву гарнитуру. Ја не знам да ли је био и Павловић у тој улози. Знам да је био и Василић ту, као и овај Бранко и био сам исто, пошао сам

једном у општину, видео сам около «црвене беретке», неки намазани неким фарбама, шта је, каже, Брано је затворен, затворио га Капетан Драган са јединицом тамо, условљава га, наређују му шта да ради. Био сам присутан када га војска постројава и дај, довиђења, тако да, зато сам рекао да мислим да Бранко Грујић је био, био је први човек, али мислим да је био формално први човек.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу Вас прво питати у вези ових баш одговора око наоружавања. Ви сте данас рекли да су постојала два начина за која знате, путем СДС и путем резервног састава војске. На питање пуномоћника оштећених, рекли сте да је путем ДБ Србије. Да ли су то непосредна сазнања или су то биле претпоставке за ово последње?

СВЕДОК К: Не, ја нисам рекао и ако сам изјаснио, онда нисам добро рекао. Ја сам рекао да у ономе у чему сам ја учествовао, да је лични контакт са Радославом Костићем код кога ја никада службено нисам био, нити знам где му је канцеларија, ни где је учествовао. Знао сам да ради то што ради, али мислим да наш контакт никада није био везан службено, јер ја њега и сво познанство заснивам на приватној вези. Рекао сам, 1990. године узео сам од њега «Голф 1», стицајем околности.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то онда било у оквиру те сарадње СДС Републике Српске и Републике Српске Крајине, односно Барање?

СВЕДОК К: Да, да, то је било искључиво на том основу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У истрази сте говорили да је тада Бранко Поповић Вас одвео до тог пуковника. да ли је Бранко Поповић био присутан разговору између Вас и пуковника о детаљима наоружавања и тако даље?

СВЕДОК К: Не, он ми је само показао где је седиште касарне у Бијелом Манастиру и чекао ме у једном суседном угоститељском објекту, а разговор сам водио ја.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците, молим Вас, да ли знате у којем месту је Српска добровољачка гарда у Републици Српској Крајини имала седиште, своју касарну?

СВЕДОК К: Да, у Ердуту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то био центар Српске добровољачке гарде?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је тада био центар и у време када они долазе у Зворник?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала. Сада бих се вратио на саме почетке овог Кризног штаба. Да ли је тај штаб био у време, значи ја говорим о оном времену када сте Ви били, да ли је то био једнонационални штаб?

СВЕДОК К: Био је једнонационалан, уз присуство Мухамеда Јелкића који је био у то време присутан. Ко га је довео, на који начин, ја стварно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је господин Јелкић?

СВЕДОК К: Јелкић је био један од најугледнијих људи у Зворнику, кардиолог, интерниста, једна врло угледна личност у Зворнику. Мислим да је био међу најугледнијим грађанима Зворника.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он имао ауторитет међу становништвом Муслимана?

СВЕДОК К: Имао је ауторитет, али мислим да ми није јасна сто-посто улога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је Кризни штаб у оквиру тих договора, одлука или било шта, да не улазимо сада формално шта се одлучивало, да ли су доносили некакве прогласе, где су позивали и муслиманско становништво да се врати и тако даље?

СВЕДОК К: Јесте, отприлике у једној реченици, буквално речено, ти прогласи су гласили, да позивају се сви који не прихватају, који прихватају регуларну власт, која је у то време постојала, да се врате и да наставе радити и тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јуче сте током суђења и ако Вас нико то посебно није питао, рекли да је Бранко Поповић био југословенски опредељен. Данас сте и за себе то рекли и за Брану Грујића и за још неке људе. Шта у том смислу подразумевате, када кажете, неко је југословенски опредељен?

СВЕДОК К: Па, ја сам рекао и данас, мислим да је то идеја која је нас скупила, неке људе са разних страна и то. Ми смо желели да сачувамо те оквире Југославије који су били, јер, једноставно, позиција Срба и у Хрватској и у Србији била је јасна. Нама није одговарало цепање те Југославије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је та идеја о чувању Југославије, подразумевала, живот са Муслиманима у оквиру те Југославије или живот без Муслимана?

СВЕДОК К: Па, и у овоме плану Б види се да, значи, речено је и са свим осталима који прихватају тај живот, да имају исти положај и права као и ми. Није то подразумевало никакву националност.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Иако тема probandi овог суђења није план А или Б, али он се намеће сам по себи, па ја бих молио да појасните, да ли је тај план био условљен неким претходним радњама, одлукама друге стране и тако даље или је он био баш програм или одговор на нека догађања?

СВЕДОК К: Не, план А и Б, јасно је да је био одговор на тежњу СДА да издвоји Босну из тадашњег састава Југославије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А како су то учинили?

СВЕДОК К: Једнострано, мислим, они су организовали референдум на који је изашло само ово несрпско становништво у Босни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, план А и Б је био одговор на?

СВЕДОК К: На ту политику коју је водила СДА.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На ту политику?

СВЕДОК К: Друга ствар, мислим да је веома битно овде рећи још једну ствар, када сте ми рекли, ја то нисам споменуо. Ја сам као командир милиције, један пример, 02. априла 1992. године добио депешу из МУП-а коју је потписао помоћник министра у којој се каже, на конференцији у Лисабону, планом овим Путелеровим, договорена је подела Босне и оснива се српски СУП, оснивају се српске институције и ми смо то добили у званичној форми, тако да на основу тога и настаје тај, паралелни органи власти.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У истрази сте спомињали, ја видим ту је датум био, споменули сте догађај у Сапни, 04. мај, али и април. Е, сада када се тај догађај тај у Сапни?

СВЕДОК К: Не, то је 04. април, ако је речено мај, то је грешка, јер то је, поклапа се са овим признавањем Босне и Херцеговине у међународним оквирима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, с обзиром на функцију коју сте имали, пошто смо и друге сведоке питали на те околности, ја бих Вас молио ако можете детаљније да опишете тај догађај, шта се тачно десило у Сапни?

СВЕДОК К: , Па, ја мислим да је у то време био муслимански празник Бајрам и да је поводом тога организован ту неки вашар, који је био у Сапни, значи, једнонационални вашар, то је био муслимански празник и колона војске је пролазила ту и они су нападнути од стране мештана који су били наоружани, аутоматским, полуаутоматским наоружањем и мислим да, према мојим сазнањима, четири су официра и војника убијена, а неколико њих је рањено и то је тачка била, док није прокључало то, те већ узавреле националне страсти.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су ти официри, војници када су пролазили кроз Сапну, провоцирали, да ли Вам је познато, пуцали по селу или било шта друго?

СВЕДОК К: Не, ми смо вршили увиђај, станица је покушала да изврши увиђај. Мислим да је на том увиђају био и Фадил Мујић и овај Маринко Василић. Они су, једноставно, у мирној, мирном пролазу кроз Сапну, једноставно заустављени и побијени.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А у којем контексту сте у истрази, мислим да је неспорно, али, нека кажу, и друга противна страна нека реагује, али мислим да сте рекли и у Хагу и овде, да је тај догађај у Сапни био како сте рекли, «окидач» за напад на Зворник. У ком контексту и у ком смислу?

СВЕДОК К: Знате, убиство четири војника и официра и рањавање њих неколико, било је тачно по мени кључни моменат када се више ситуација није могла контролисати у смислу националног набоја између Срба и Муслимана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће је питање у погледу опште мобилизације о којој сте говорили, да је ЈНА прогласила општу мобилизацију у Босни. Да ли знате, када је то било и ко се све одазвао у тај резервни састав?

СВЕДОК К: Па, признавањем међународним Босне и Херцеговине, ЈНА која је у то време подржавала другачију опцију, прогласила је општу мобилизацију и колико ми је познато, највећи део српског становништва војно способног се одазвало на тај позив.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сада тај резервни састав, када се ЈНА повлачи, значи, тај резервни домицилни састав из Зворника и тако даље, да ли тај састав прелази, остаје и прелази у Војску Републике Српске?

СВЕДОК К: Да, оног дана када се укида, када је званично саопштено да Војска Југославије повлачи се са територија Босне и Херцеговине. Истог дана је званично саопштено да се оснива Војска Републике Српске која делује на територији Босне и Херцеговине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, конкретно, да ли је тај резервни састав бивше ЈНА прешао у резервни састав?

СВЕДОК К: Да, сви ови људи који, да сви ови људи који су били мобилисани, а нису били Срби, један део људи који су били, официри су отишли за Србију, а ови који су били домицилно становништво и пореклом са територије Босне и Херцеговине, остали су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су око територије Зворника, постојале некакве линије, да кажем, војне, ратиште, где је био контакт са непријатељским снагама?

СВЕДОК К: Па, јесте, одмах, сама чињеница да после тог избијања сукоба, организоване су те линије које су биле на етничком принципу, како је које село било и како је која територија етнички повезана, организоване су одмах страже, почели су се укопавати ровови.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли, и ако нисте војни стручњак, ја ћу Вас питати, ако Вам је познато, да ли знате, колике су те линије у километрима, да ли су биле велике линије и тако даље?

СВЕДОК К: Да, биле су огромне, сигурно стотињак километара.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је ових четиристо војника, тих резервиста и са тог подручја, било довољно да покривате све те линије?

СВЕДОК К: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, како мислите њему да је било довољно, није он руководио?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да није ни господин К схватио, као њему лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам у ком својству га питате, да ли је њима, мислите као општини или коме, војсци?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Као народу тамо, Србима, који сада. Мислим да ме је сведок схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да нисам њега лично питао и да у том контексту он и не одговара. Да ли сте имали реалну потребу од првог дана за добровољцима, за војном помоћи и тако даље?

СВЕДОК К: Да, апсолутно и позивали смо их на све могуће начине, приватним и званичним везама, личним контактима, преко средстава информисања и на сваки начин.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су и неки домаћи људи, момци и тако даље, прилазили тим неким добровољачким јединицама?

СВЕДОК К: Да, апсолутно, мислим да је у тим јединицама било више домаћих људи, него што је било људи са стране.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На страни 20. у истрази, Ви сте рекли овако, па бих ја молио само, ја ћу Вам прочитати, а онда ћу Вас питати нешто, то је страна 20, први пасус: познато ми је као и свим грађанима Зворника да је избио сукоб између јединице «Жуте осе» и ТО, са једне стране, «Жуте осе», а са друге стране, ТО и Привремене владе и да је једно време, «Жуте осе» су биле заробиле руководство ТО и Привремене владе, али тај сукоб се превазишао, онда мислим да је после овог хапшење и уследило, тако што је цивилна власт отишла горе на Пале. Дакле, да ли код овог заробљавања ТО, да ли је и Марко Павловић био, односно Бранко Поповић заробљен од стране «Жутих оса»?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да опишете и да кажете, шта све знате о команданту «Жутих оса», господину Вучковићу, какав је био човек, да ли је имао ауторитет, да ли је имао ауторитет међу народом, домицилним, међу добровољцима и какве су реалне биле његове снаге?

СВЕДОК К: За њега се врло брзо чуло у Зворнику, као за једну јединицу која је била овако понајхрабрија, најорганизованија. Мислим да су се посебно истакли код овога горе заузимања Куле града изнад Зворника и све то и онда после тога, ја мислим да су распоређени према Снагову, према Калесији, тај део тамо који је био понајтежи, понајтежи са војног неког аспекта и то, али, врло брзо је почела прича да горе на том подручју, да они контролишу ситуацију, да пропуштају кога хоће, кога неће, пуштају, не знам, одузимају аута од људи. Да ли је ту било и трговине нерегуларним аутима, врло је могуће, о томе се доста говорило. Познато је да су

Срби направили били ланац одозго, извожења аутомобила из Вогошће према Србији и они су горе контролисали ту ситуацију. Врло брзо су постали популарни. Ја сам рекао јуче и онда један део становништва домаћег их је подржавао. Мислим да једног момента је чак била прича, не знам тачно, скупштина да ли је била почела, да је било неких предлога, да ли је то било званично на скупштини или у томе, да се Зворник зове Жућин град. Мислим, врло брзо је дошло до тих, онда кулминирало је са, мислим да је тај сукоб још више кулминирао убиством доктора овог Видојевића у Малом Зворнику, који је, познато свима било, он је био њихов изузетан пријатељ, Жућин и ове екипе, његове. Е, сада, после је дошло до тог заробљавања Кризног штаба.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, да ли у «Жутим осама» су били и добровољци и домаћи?

СВЕДОК К: Јесу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте се начелно изјашњавали на више места, и у Хагу и у истрази и данас, односно јуче на суду, о добровољцима. Да ли су, да кажемо, инциденти за које сте Ви чули, које сте Ви овде спомињали, правиле комплетне јединице или појединци у тим јединицама?

СВЕДОК К: Ја стварно желим да кажем да ми смо добровољце доживљавали на неки најбољи могући начин и жао ми је што спомињемо добровољце у неком негативном контексту овде, али то није тако. Највећи део добровољаца је дошао патриотски и одрадили су то на неки најбољи могући начин. Нажалост, један део се врло лоше показао и мислим да све проблеме су направили појединци, а ни у ком случају добровољци као групе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Исто сте рекли да је конфликт почео, односно то је и колега Петровић питао, мислим на страни 16. или 18., исто када говорите о том сукобу између Привремене владе и ТО и хапшења Бране Грујића, Марка Павловића и Василића, рекли сте да је то некако баш после Козлука кренуло и да су упали у штаб, да су пребацивали да се штити и тако даље, муслимански живаљ. Да ли можете прецизније нешто да кажете и о тим, ајде да кажем, пребацивањима? Зашто они сада пребацују, зашто би Ви сада штитили, какво је то понашње било Привремене владе и господина Павловића, да они кажу да ви штитите Муслимане, не знам, полиција штити?

СВЕДОК К: Ја знам да је ово сада мало иронично и све након протеча овог временског периода, али тачно је да је почела прича из тих појединих добровољачких група да су Бранко Грујић и Бранко Поповић и не знам ко још из те власти, Василић, да су узели паре дебеле да Козлуку дозволи излазак без било каквих инцидената и да су то продали, да су фактички издали српске интересе, што су их на такав начин евакуисали из Козлука. Мислим, то је иронично сада са ове тачке гледишта, али таква је била прича општа у Зворнику да су они то дебело наплатили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, ти кругови су их сматрали издајницама, зато што су омогућили да Муслимани напусте Козлук?

СВЕДОК К: Изгледа, са ове тачке смешно, али то је тако, тачно, у то време су их сматрали издајницима српског народа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли можете да одговорите како то, то је председница већа питала, како то да једна јединица, да ли «беретке» или «Жуте осе», спомињали сте више хапшења, може да дође да ухапси члана, председника Привремене владе, команданта штаба ТО, начелника полиције, а да нико нема да

помогне овим људима, да то спречи? Да ли је постојао неко ко је могао да их спречи, да их ослободи или било шта?

СВЕДОК К: Видите, с обзиром.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И ако није, зашто и како, да појасните.

СВЕДОК К: С обзиром каква је била организација полиције и војске, они су у то време били најјача групација и није могао нико и зато је и ово руководство то цивилно, тражили су помоћ са Пала да дође та специјална јединица са нивоа Републике да реши тај проблем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су те структуре имале подршку и код људи које сте спомињали, који су, ја не волим тај израз да употребим ни за Србе, ни за Муслимане, ни за Хрвате, који су отишли, избеглице, који су дошли, да ли су ти људи имали подршку од стране избеглица, значи, ових који су Вама пребацивали за све?

СВЕДОК К: Опште је било мишљење да избеглице које су дошле тада у Зворник, да су исто сматрали да су овај Грујић и ова екипа издали српске интересе, што су они надошли у Зворник тако на тежак начин и кроз борбе, а да су ови отишли, малтене, као господа аутобусима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала. Е, сада, у погледу тих избеглица, овде је спомињан број, Ви сте споменули четрнаест, мислим, па двадесет хиљада, а Брано Грујић око тридесет хиљада током, ајде да схватимо да је то динамика. Споменули сте избеглице из Живиница. Да ли Вам је познато, како су долазили у тако великом броју, како су долазили из других крајева Босне?

СВЕДОК К: Па, конкретно из Живиница, знам да су се пробијали горе преко Шеховића, између Кладња и Шеховића, преко тих планина и да су имали неколико десетина мртвих, рањених и пробијали су се војно, фактички обруч муслимански.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И имали су мртве?

СВЕДОК К: Да, имали су доста мртвих и рањених.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су ту били и цивили?

СВЕДОК К: Да, то су били, комплетан народ, значи, то становништво неколико села са женама, децом и са војно способним становништвом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико из Живиница, да ли Вам је познато, отприлике је дошло људи?

СВЕДОК К: Мислим да је у тој једној групи око пет, шест хиљада дошло, нисам сигуран, али пет, шест хиљада. То су села око Живиница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су дошли из Живиница?

СВЕДОК К: Почетком 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је широк појам, април је већ за Вас, почетак, или мај или јуни?

СВЕДОК К: Па, можда тако, дошли су пре исељења Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу носили своје ствари са собом, како су дошли?

СВЕДОК К: Не, они су побегли преко брда и пробијали се, кроз борбу, они су у борби дошли и могли су само донети.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су, да ли су говорили, зашто су они сада отишли из тог краја?

СВЕДОК К: Они су рекли да су били нападнути, као да су били угрожени егзистенцијално, да су животи њих и њихових породица били угрожени.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта је успела општинска власт и сви ти органи, како сте их, где сте их смештали, какав смештај, храну, шта се дешавало?

СВЕДОК К: Они су у почетку били смештени у тим спортској дворани, по школама, по халама предузећа. Онда организована им је нека та храна и онда, пошто је већ доста и Муслимана било који су отишли, напустили Зворник, уствари већ у то време у Зворнику скоро да и није било Муслимана, сви су већ били отишли, онда је почело, колико је могло, те имовине да се дели, да се људи почну полако, привремено да се смештају.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је такав исти принцип био и за смештај и у погледу имовине, привременог коришћења, и у Зеници, не знам, Тузли, са српском имовином, Живинице и тако, да ли су тамо насељавани?

СВЕДОК К: Познато ми је да су напуштена имовина Срба у Тузли, Зеници и то исто тако дељена људима који су побегли из Зворника и из осталих места.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У погледу имовине сте говорили и у истрази и у Хагу, па бих Вас ја питао, зашто је донета уопште та одлука да се та имовина даје на привремено коришћење неким лицима и да ли се вршио попис ствари, ако је неко добио имовину, улази у кућу тог Муслимана, да ли се врши попис?

СВЕДОК К: Видите, када на пример једно место напусти, видим из овога, комплетна села напусте Муслимани, онда логично је боље је увести било какав ред него хаос и вршена је, била је општинска комисија, сећам се за ту напуштену имовину, која је вршила неки попис, стављала то под контролу колико је могуће и делила тим Србима који су побегли из неких делова Босне, где нису могли да опстану.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, то није трајно својина, да ли су они могли да продају тај стан или кућу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да су питања из оквира доношења одлука, када је функционисала Привремена влада, сведок није био члан Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако зна, ја сам већ питала то, немојте понављати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако зна, али одговори и питања су сконцентрисани као да је он учесник у доношењу те одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А он је рекао да није.

СВЕДОК К: Познато ми је да су сви добијали привремена решења, на привремено коришћење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јуче сте причали да нико није могао да ту имовину укњижи, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја сам ово питао, зато што је управо Тужилац у истрази то питао господина К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо питали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И он је одговарао на та питања, сада ја хоћу то да појасним. Тужилац је то питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо то питали, он је рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И ставља данас мени примедбу како ја то не могу да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то смо већ, јуче је одговорио сведок, да је то било привремено, да нико није могао да се укњижи, па да не понављамо, на чување и на коришћење.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И у Хагу и јуче сте спомињали ту видео касету. Ја бих молио, то је нека Годуш, Годиш?

СВЕДОК К: Годуш.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Годуш, да. Да ли, шта сте Ви видели на тој касети, шта је на тој касети било важно, битно, из којих разлога је та касета дата хашким истражитељима?

СВЕДОК К: Па, видите то је било, мислим да је месец октобар 1991. године, то је нас страшно уплашило, представнике српског народа. Ми смо видели јединицу која је можда реда осамдесет до сто људи, постројена са шлемовима, панцир прслуцима, аутоматским наоружањем, у потпуној војној опреми и основана је Патриотска лига као војска муслиманског народа и то је била иницијална каписла да ми пожуримо са наоружавањем и, с обзиром на неке историје, нажалост, околности, које су се дешавале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то смо чули.

СВЕДОК К: И дан-данас постоји споменик у селу Годуш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је приказан број, отприлике, тих војника?

СВЕДОК К: Па, ја сам рекао, нисам бројао, али види се, можда формација једне чете, осамдесет, сто људи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви тада били тако наоружани приватно или било како у Зворнику?

СВЕДОК К: Нисмо, али смо убрзо се и ми значајно наоружали, после тога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: После тога?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То место Годуш, колико је удаљено од самог града, да ли је то на територији општине Зворник?

СВЕДОК К: То је на територији општине Зворник, удаљено је око двадесетпет, шест километара од града.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Током истраге сте спомињали, а и у Хагу, да су тамошња полиција када сте се раздвојили, једна и друга полиција, да су они у резервни састав позвали и ове криминалце из Зворника?

СВЕДОК К: Јесте, то је тачно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је тај резервни састав и ти људи који су добили униформе резервног састава, да ли су они имали и некаква овлашћења као службена лица, дакле, да легитимишу, да ухапсе некога, да уђу у нечији стан, да изврше претрес, дакле, да ли су они имали и овлашћења као званичан резервни састав?

СВЕДОК К: Па, да, чим су наоружани и добили униформе и значке, они су имали пуна овлашћења полиције.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте рекли да сте се комплетно и Ви уплашили, када сте видели. Шта Вас је то уплашило код тих криминалаца, који сада, одједном?

СВЕДОК К: Па, са првог овог састанка који је одржан у Малом Зворнику, ја сам отишао са Османом Мустафићем у Зворник и ако су то већ контролисали Муслимани и ушао сам унутра и видео сам конкретно на мосту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то смо чули. Колега, јел могу ја нешто конструктивно, а да се Ви не наљутите? За све овде у судници.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сигурно ћу се наљутити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето видите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Напамет знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прејудицирате да ћете се наљутити. Жао ми је због тога, заиста, ја се на Вас не љутим. Ми овде не судимо због тога што су се и једни и други наоружавали, због тога што су ратовали. Судимо само за повреде Женевске конвенције, значи, сада смо, завршили смо, ослободили смо Зворник, је ли тако, и сада идемо на мај и јуни, да видимо, шта се дешава, када је тај Зворник у рукама, значи, немамо више ни те из Годуша, ни ове, разумете, не знам да ли ме схватате. Покушавам да сузим, значи, причали смо исто као што смо причали о овом наоружању, све је то неспорно, и једни и други се наоружавају. Хајдемо сада да видимо, када је тај Зворник ослобођен, као што кажемо, и да видимо сада, да ли има сада тих, Годуш, Патриотска лига, у Зворнику, у граду, где нам је предмет оптужнице, значи, дешавања у граду. Јел има сада тих криминалаца, наоружаних у мају и јуну, значи, нама је, рецимо, конкретно Челолек, јуни месец, да ли има тих наоружаних криминалаца, Муслимана, у јуну, у граду?

СВЕДОК К: Има око града, у граду нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду нема?

СВЕДОК К: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама се догађај дешава у Дому културе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Има их у Витиници, четири километра даље од Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема их у Зворнику.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите, наставите, значи, није спорно да су се и једни и други наоружавали, не можемо сада улазити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Желите упутити благу критику да сам се удаљио од теме, а ја сам то очекивао од Вас, већ на трећем питању, према томе, ја сам припремио одговор на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви се ми удаљавамо, али овај део је мало превише.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја никада нисам, никада нисам опонирао ни остале колеге ни јуче, када сте се тотално удаљили и када сте се Ви удаљили у питањима која нису апсолутно тема *probandi* овог доказног поступка, Дрињача, Каракај и тако даље. Нисам имао ништа против, због историјске неке истине која треба да се утврди у оваквом поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, сада понављамо, то исто раније шта се дешавало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У предмету који Ви судите, постоји један суд који сте Ви, први, други и постоји Хашки суд и постоји суд историје, а тај суд историје, када падне прашина на предмет, стоји. Према томе, ако сте дозволили лиценцу, а ја нисам имао ништа против, ни уважене колеге са друге стране, своју лиценцу заступнику јавне оптужбе, пуномоћницима оштећених, да испитују, није предмет овде ни рад Државне безбедности, није предмет овде ни ово, није предмет ни, поготово не утврђивање потенцијалне некакве кривице за Техничку школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо због тога покушавам да усмерим, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми ту нисмо реаговали, а Ви сте сада реаговали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисам реаговала?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Истражни судија је то питао, план А, план Б, исто нису састави део ове оптужнице, немају везе са овом оптужницом. Никаква догађања из Хага су предмет оптужнице против.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, понављамо исте ствари, ја Вам зато говорим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одузимате ми време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, јуче смо причали, ја сам га за то питала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте за нас оставили сат времена да постављамо питања. Увек постављамо питања око 14 сати, сведоку који је господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте зато да убрзамо, хајте још питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако ме не будете прекидали, ја ћу онда пре завршити. У погледу Дрињаче када сте говорили, рекли сте да је физички одвојена. Да ли можете да опишете то?

СВЕДОК К: Дрињача је, фактички једно петнаестак километара уз Дрину и у то време, између Дрињаче и Зворника постојала је територија коју су контролисали Муслимани, зато говорим да је физички одвојена. И ми смо фактички, ако би требало отићи у Дрињачу, прелазили у Мали Зворник и обилазили Србијом, па онда чамцем прелазили, фактички, Дрињача је била у једној врсти окружења, Дрина и овамо Србија, била је у једној врсти окружења.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада још једно географско питање које је већ поставио председник већа, а ја ћу само да се надовежем. Да ли кроз Козлук, кроз који сте рекли, пролази, једини путни правац између Бијељине и Зворника и овамо горе према Сарајеву, да ли су туда пролазиле јединице које су се враћале са ратишта, возиле мртве и тако даље?

СВЕДОК К: Да, сва комуникација на општини Зворник незамислива је без Козлука, све је пролазило, и војска и полиција и са ратишта и на ратиште и све.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вас је било страх некаквих инцидената у томе, значи, пролази нека јединица која иде за Сарајево или?

СВЕДОК К: Видите, увек је висила једна опасност која, када се ови враћају из Витинице горе, када неко погине од њихових другова, они се враћају кроз Козлук и види Муслимана који ту нормално живи. Увек је ту висила нека опасност да неко не направи инцидент.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су се и ти Муслимани тога плашили?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.Е, сада ту видео касету, коју ја мислим да немамо у доказном материјалу, па ово питам зато што ћу предложити да се та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју касету?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видео касету коју је господин предао хашким истражитељима, која, претпостављам би требала бити, онај играни филм један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите о Годушу?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Жућо и овај новинар Дуловић, што су снимили играни филм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо то, то је у предмету, али имамо са телевизије Београд имамо документарни прилог о Козлуку, а Ви мислите, на коју видео касету?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ову коју је дао за Годуш.

СВЕДОК К: Ја сам имао неки примерак, ја сам дао овим хашким истражитељима и ја немам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То о наоружању, да ли је то?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да. Председнице већа, зашто та питања и зашто Ви сматрате да то није предмет, а ми ћемо сматрати да јесте предмет? Не говорећи само о томе да се неко наоружао, ако не пре, паралелно, али да је постојала јединица и тако даље, него због и кредибилитета сведока које сте овде имали, који нико не зна за тако нешто, да је постојало било које наоружање, да је био било ко наоружан, са

друге стране је био и да никакви криминалци нису били, због кредибилитета тих сведока. Зато ја питам.

СВЕДОК К: Ако постоји још једна књига коју је написао господин Хацић, како се зове, он је из Клисе, која се зове «Зворник од избора до Дејтона», мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо за ту књигу.

СВЕДОК К: Мислим да је то, све је то описано и Патриотска лига и колико су имали наоружања и све остало, мислим да је то и ради се о човеку који је био официр код њих и врло стручно написано све.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви као сведок који сте добили имунитет, били позвани било када од стране хашких истражитеља, од стране власти у Федерацији у Тузли, да говорите о страдањима Срба на том подручју, о било каквим догађањима, где је друга страна жртва?

СВЕДОК К: Ја сам одговарао на оно што су ме питали, али нисам на таква питања одговарао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Током јучерашњег дана рекли сте да ово снимање и одлазак тог конвоја за Суботицу, то сте и описивали, да ли сам ја сада добро схватио, нећу бити сугестиван, да ли је и телевизија снимала одлазак људи из Козлука, долазак у Србију и тако даље?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је Вама лично за ових не знам већ сада, шест, седам, десет, дванаест година, од тих људи који су Козлучани, осим Фадила Бањановића, да ли Вам је икада неко пришао и рекао, неко нас је малтретирао у Суботици, тукао, нису нам, дали су нам нехумане услове за живот или било шта тако, за та три дана која су били на територији Србије?

СВЕДОК К: У контакту са мештанима Козлука, мислим да они спомињу да је било убиство неких двоје људи, да ли син и отац, да је неко било убиство, али не знам тачно ко је то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Србији?

СВЕДОК К: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите у самом Козлуку?

СВЕДОК К: Да, у самом Козлуку, да, али углавном на комплетан поступак који се дешавао у Србији, мислим да људи нису имали никакве примедбе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је ико говорио да су били жедни и гладни у сточним вагонима и да су одведени на Палић у бодљикавој жици, да су држани?

СВЕДОК К: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли су Козлучани и пре овог одласка настојали да изађу појединачно мислећи из тог подручја?

СВЕДОК К: Па, да, пола Козлука је радило у «Вискози», фактички у Лозници, то је преко пута, они су преко пута Лознице, пола Козлука је радило у «Вискози».

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Србији?

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да ли су настојали да оду за Србију, да су тражили некакве дозволе, било шта?

СВЕДОК К: Па, настојали су, да Вам кажем, ко год је могао побећи са оног ратног подручја, бежали су и Срби и Муслимани.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада да Вас питам, бежали су и Срби, дакле, зашто су бежали и Срби?

СВЕДОК К: Па, једни су бежали, јер су се осећали угроженим, то је била врло близу линија фронта, не зна се у сваком секунду, а са друге стране, једни су бежали зато што нису хтели да учествују, дезертирали, било је разних разлога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су артиљеријска оруђа могла да добаце из «Витнице» те линије до Козлука?

СВЕДОК К: Позиција општине Зворник је да је свака тачка била могуће гађана са непријатељских положаја, са артиљеријом и не само да је могла, него је и гађана, мени је отац погинуо у тако једном гранатирању.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико су се задржале муслиманске снаге на Кула граду?

СВЕДОК К: Мислим да су они негде, значи од 08. априла до негде ја мислим до око 25. априла, нисам сигуран, али мислим да је ту, значи, ту је негде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су дејствовале?

СВЕДОК К: Да, неколико људи је погинуло од снајпера, од минобацача, који је бацао, неколико пута су упутили гранате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ти људи што су погинули, да ли су то људи који су нападали ту Кула град или где су се налазили?

СВЕДОК К: Па, ми смо држали линију према Кула граду, налазили смо се на ободу, на ободу Зворника, на ивици Зворника, значи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било безбедно ходати и шетати улицама Зворника у то време, док су они били?

СВЕДОК К: Не, не, не, сво цивилно становништво није било у то време у Зворнику.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су снајпери?

СВЕДОК К: Чак је Привремена влада, познато ми је, није могла да користи зграду општине Зворник и МУП није могао користити зграду МУП-а, јер је била изложена, па су били једно време смештени у Привредној банци Сарајево. Привремена влада је била једно време смештена.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је Зворник као град био, ајде да кажем, у домету снајпера, минобацача и тако даље?

СВЕДОК К: Да, апсолутно, читаво време.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са положаја из Кула града'

СВЕДОК К: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли сте Ви икада чули да је Бранко Поповић, било када у било којој прилици званично или незванично, на састанцима, говорио или било који члан Кризног штаба, да треба протерати Муслимане, да треба им одузимати имовину, пљачкати, вршити било какво насиље према њима, само зато што су Мислимани или нешто слично?

СВЕДОК К: Ја док сам учествовао у Кризном штабу и у овим састанцима политичке партије док је деловала, рекао сам јуче, никада нисмо имали тему за такав разговор, увек је била ова тема око Југославије и како сачувати породице и главе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Конкретно питам за Бранка Поповића, мислим да сте у истрази говорили шта је он говорио, па бих ја сада Вас подсетио, ево Ви ћете ми рећи да ли је то тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете, да ли сте се уморили?

СВЕДОК К: Не, не, у реду је, покушавам да се сконцентришем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекли сте у овом првом делу, ево сада ако дозволите, председнице већа, рекли да је он имао саветодавни карактер. Шта је он то саветовао, на који начин је саветовао и тако даље?

СВЕДОК К: Није ми баш јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је имао саветодавни карактер.

СВЕДОК К: Да, као неко ко је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је саветовао, из које области? Да ли је он био, какве је способности имао? Ја сам Вас јуче питала.

СВЕДОК К: Па, он је по мојој процени, имао највише логистичке способности, да нешто у конкретним познанствима са војском набави нешто од наоружања, опреме, муниције и овога и друга ствар, морам рећи још један аспект, то је била храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војне способности?

СВЕДОК К: Саветодавне војне способности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао то, мислим, на шта сте мислили?

СВЕДОК К: Не, нисам мислио на војне способности, него не знам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам, на шта сте мислили, шта је саветовао, шта?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево овако, на страни 9, он каже овако, то је други пасус, ја нисам учествовао у раду Привремене владе, која га је именovala, него док смо били у Кризном штабу, он је био у функцији саветодавној. Није имао никакву наредбодавну, нити извршну, е онда каже, да је саветовао, управо о тој логистици и тако даље. Реците, ко је оперативно, да ли Вам је познато, пошто сте говорили у истрази, ко је оперативно давао ту логистику и ко је био задужен за храну, обућу, за то оруђе, намирнице, ко је био задужен за све то, који секретаријат?

СВЕДОК К: Па, Секретаријат овај народне одбране, територијалне одбране.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу Вас подсетити, на страни 18.

СВЕДОК К: Али, то је било исто тесно повезано са Секретаријатом за привреду и финансије који је био у Привременој влади, који је делимично исто обезбеђивао средства.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Фактички је, тако кажете, и за Стеву Радића и Кризни штаб.

СВЕДОК К: Да, Стево Радић је у то време водио тај Секретаријат.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Био задужен за привреду и фактички, он је био главни логистичар ТО, главни логистичар, у смислу хране, униформе, муниције, одеће, обуће и све остало. Да ли се ту подразумевају и плате, да ли су плате ишле преко Секретаријата за?

СВЕДОК К: Да, јуче сам то рекао, буџет је обезбеђивао плате и онда је преко ТО дељено војсци.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он као такав, имао некакве своје људе који су му били задужени даље по ресорима и тако даље?

СВЕДОК К: Ко?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стево Радић?

СВЕДОК К: Да, он је имао службе у општини које су пратиле тај Секретаријат, то је било двадесетак људи, запослено у том Секретаријату.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је та служба, да ли је та служба добро функционисала?

СВЕДОК К: Па, то је релативно сада, функционисала је на начин на који је функционисала. Не знам како би проценио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Конкретно, конкретно Ви кажете, били сте на тој функцији, да сада не говоримо, па сте отишли на ову другу функцију у привреду. Конкретно, ко је донео ту одлуку да одете, ко је Вас именовао на ту функцију?

СВЕДОК К: Привремена влада. Расформирано се Кризни штаб и првог дана именована Привремена влада, они су ме одредили да идем на ту функцију

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли је неко у тој Привременој влади у оквиру неких секретаријата, био задужен, коме сте Ви извештаје писали?

СВЕДОК К: Да, то је Стево Радић је водио односе са привредом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте њему и полагали рачуне за, рецимо, камиони су отишли тамо и тамо, ови су тамо, да ли је он био задужен да?

СВЕДОК К: Па, испред Привремене владе он је био задужен за та финансијска кретања, материјална и био је најзадуженији за контакте са привредом и за координацију између Привремене владе и привреде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала, господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Тужилац још неко питање имао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је Аган Лупић и овај, ово друго лице отишли су за Тузлу, Ви сте им ту помогли, како сте испричали, да ли сте договорили о неком контакту и је ли тог контакта било?

СВЕДОК К: Моја улога је била само да их одвезем до линије разграничења и била је написана испред ТО нека потврда у којој се тим људима на линији каже да те људе пропусте и да они носе коверат запечаћен у коме је био списак људи који су ту у Техничком школском центру и предложена размена тих људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, сада, ако тај предлог успе, коме они треба да се јаве?

СВЕДОК К: Па, ја не знам шта је писало у том коверту, али сам видео после тај коверат је копиран у новинама, новине су то често објављивале, а у том моменту ја нисам видео шта пише у коверти. Касније сам га видео из средстава информисања, често је он објављиван.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вас неко од ове двојице можда звао телефоном из Тузле?

СВЕДОК К: Не, није била телефонска линија у време рата и ја Ђуру овога нисам никада видео. После тога сам видео овог Агана Лупића, то је можда било 1998. године, 1999. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Испричали сте, па сам дошао у недоумицу, какав закључак да донесем, кажете, сва ова лица која сте поменули, па и Вас, сви сте желели да пропагирате те идеје Југославије заједничке државе, а опет све ово данас, када погледамо, шта се све тамо дешавало, је ли то могуће, а не нађосмо ни један или нам барем Ви нисте рекли, а он можда постоји, детаљ који би указивао на то, да су се овакве ствари, оваква дешавања покушавала од некога спречити, да ли је неко спречавао то, да ли се неко трудио? Јел било некога можда уопште у Зворнику ко се трудио, на неки начин, а да ми не знамо, можда, тај детаљ?

СВЕДОК К: Мислите, да спречи убиства или тако неке лоше?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, мислим ово све што сте Ви чули и то што се дешавало?

СВЕДОК К: Па, било је, наравно,

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, у Дрињачи, па овде, онде и то се све сада чује, је ли неко нешто предузимао у то време, да каже, аман људи?

СВЕДОК К: Па, предузимали смо, ако би гледао у том контексту, значи, кога смо могли да спасемо, ја лично. Постоји десетине особа за које бих могао сада овде побројати лично где год сам могао коме да помогнем, помогао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте спасли?

СВЕДОК К: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте спасли тих десетак?

СВЕДОК К: Од неких који хоће да их убију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, да ли имате да нам кажете конкретно или овако?

СВЕДОК К: Па ја Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели сте да причате?

СВЕДОК К: Назвао сам, ево конкретно је био јуче Хамираловић Сеад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК К: Човек ме зове, да ли би њега убила војна полиција, ја не знам, нисам то сигуран, али човек ме зове, уплашио се, каже, Драгане, молим те, можеш ли ме спасити. Човек је жив, може се проверити. Ја сам отишао и извео сам га. Има још таквих случајева где сам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, ја сам Вас данас питала, Ви кажете, то је само један, нико Вас никада више није питао. Конкретно питамо, за ове сабирне центре, јесте ту имали неку молбу да некога изведете, спасете или тако?

СВЕДОК К: Имао сам за Химзу Тулића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули. Којих су још осам, кажете било је десетак?

СВЕДОК К: Па, било је још, ево могу да набројим, породицу од Емила, не знам како се човек презива тачно, зову га Емил Куја, познат је тамо, држи, његову сам извео кћерку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

СВЕДОК К: Пошли су људи, раде у Аустрији, пошли по Зворнику, пошли у Зворнику, видели не могу нигде за изађу, Драгане, моћеш нам помоћи. Ја не знам одакле ме је нашао телефоном и отишао сам и узео их и превео преко моста, замолио ове, јер сам познавао неке. Где сам могао да искористим где познајем полицајце. Мислим, не знам у ком смислу, али ја сам Вас разумео, да ли је била нека организована снага која је спречавала. Очито да, и ако је била, није много тога успела за ово што се дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, сада, исто ми није јасно, на питање бранилаца, то сте појашњавали, па сам још више дошао у недоумицу, како је после мобилизације, јесте рекли да је у тим добровољачким јединицама више било домаћих, него тих који су дошли, јер су ови дошли на кратко, опљачкали и вратили се, па да сада не можете, на пример, преко тих домаћих да утичете да се те добровољачке јединице понашају нормално, пошто сте описивали њихово понашање које није?

СВЕДОК К: Па, дође Капетан Драган, доведе три, четири човека са собом и скупи четрдесет младића. Они, са оном сликом медијском, коју је Капетан Драган, залуђени, они су спремни за њега стрељати Бранка Грујића и све њих у штабу. Јер, одједном, они већи ауторитет, он је већа фаца, он је познатија личност и они њега подржавају, не подржавају Привремену владу, него подржавају Капетана Драгана. Е тако је случај и са Жућом и са овом екипом. Жућа је дошао, ја не знам, по мојој процени, можда петнаестак, двадесет људи да је било добровољаца. Остало су били домаћи, а они су њега подржавали и били су спремни да се ставе под његову команду, а не под команду војске или ТО.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, само појасните мало, кад се изврши мобилизација, кога сте Ви мобилисали, а ко је остао? Ко је сада отишао, ко се одазвао на мобилизацијски позив, а ко се није одазвао, па сада отишао у добровољце, а ко је се одазвао?

СВЕДОК К: Па, видите, није то, процес мобилизације је трајао, стално се нешто дешава, једни људи се демобилишу, једни се рањавају, једни се распођују на радну обавезу, ови други иду у војну, па се у оквиру онда војске пребацују из разних родова и то, шта се десило? У почетку због мањка становништва, већина Срба је побегла, напустила Зворник. И онда како су се враћали, тај процес враћања трајао је два, три месеца, па како се ко врати, онда се мобилише, укључује у јединице, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта они који се не мобилишу, прикључују се добровољцима овим што су дошли из Србије?

СВЕДОК К: Не, и ови што се мобилишу, неће да иде у ту јединицу, он хоће да буде у Жућиној јединици. Он неће да иде у јединицу тамо где је распоређен, он хоће да буде у Жућиној јединици и ми сада као неки српски представници који водимо рачуна о том неком фронту да не ослаби фронт, па боље да буде тамо, него да га нема нигде, јер он неће нигде, ако није тамо, неће нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, по Вашој процени, у Жућиној јединици је било више локалних?

СВЕДОК К: Ми нисмо били у ситуацији, судија, ми нисмо били у ситуацији да мобилишемо, ми смо били у ситуацији да молимо људе да се укључе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви кажете да је код Жуће било више ових локалних?

СВЕДОК К: Па, ја мислим да је било више локалних, него ових са стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, сада, када сте говорили о тим добровољачким јединицама, о њиховом понашању које је казивано у негативном контексту, је ли то значи да су се у том негативном контексту понашали добровољци који су из околине, односно са подручја Зворника или су се само понашали у негативном контексту ови који су дошли преко Дрине?

СВЕДОК К: Ја ћу још једном рећи да највећи број добровољаца се понашао сасвим нормално и коректно и на нај неки патриотски начин, у смислу, али да један део је се отео контроли и да су појединци се понашали некоректно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово би била процена, а Ви ако можете, Ви одговорите, а ако не, не, питао бих Вас, процентуално, на пример, у односу на те добровољачке јединице, који је то проценат који се понашао онако како не треба, у односу на тај састав? То је процена, па ако можете.

СВЕДОК К: Не, не могу, мањи део се понашао некоректно, а већи део се понашао коректно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно питање, поменули сте и о томе сте говорили, али ајде да још и то појаснимо, пошто сте рекли у контексту, каже, Видојевић је био у Жућиној екипи, а то је тај Видојевић који је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видовић, доктор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам мислио да припада он Жућиној екипи, него, мислим добровољачким јединицама, него да, једноставно, можда је подржавао Жућу или Жућа њега и тако даље, није битно, знате ли мотиве убиства, позадину?

СВЕДОК К: Не, не знам, али знам да је суђено за то убиство, јер су двојица људи осуђена на дугогодишње казне, али не знам тачно позадину и мотиве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања? Хоћете на неко моје питање да одговорите? Дођите онда, не можемо тако. Само микрофон, добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте, ова два дана сте слушали сведока.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има многих ствари, овако, које, да не кажем, Вас терете. Немат потребу ништа да му кажете или да закључимо да је то све тачно што он говори или да не желите, обзиром да се Ви не браните ћутањем, зато Вас питам?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не браним се ћутањем, мислим да је доста коректно рекао и ја нисам приметио да има неких великих разлика у нашим излагањима, у мојој одбрани и у његовом излагању. Ако сте Ви приметили, Ви реците, на шта се то односи, па ћу ја онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел све тачно ово што он говори? Да ли има нешто да Вам је запарало уши, да кажете, ово није тачно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, верујте, нисам могао ни пратити. Оно што сам чуо, чуо сам да је у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што је рекао је у реду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, већина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта није?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не баш све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако Ви сматрате да је то све у реду, што је он рекао, односно да је то све тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, реците ми Ви, где сте приметили разлику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, Ви слушате, о Вама човек прича, не прича о мени. Јесте чули да је рекао да је цео Зворник знао за Челопек и да је знао за малтретирања, а касније су чули детаље?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Није то рекао, ја заиста молим, није рекао. Мало пре смо разјаснили када је он то сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам хтела да раагујем, он је рекао да се чуло да је било малтретирања, да је општепознато, али за детаље се чуло много касније. Молим Вас, колега, немојте сада да ми.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: О убиствима причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И о малтретирањима и о мучењима. Он је рекао, за детаље се чуло у Шапцу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада није рекао да је са мном разговарао на ту тему у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Касније је, касније, касније, чули су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не теретите се Ви.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам рекао да сам чуо касније када су испитивала господа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не причамо шта сте чули, он каже да је општепознато, окрените се овамо, сведок К, молим Вас, да су сви знали, Ви кажете да уопште нисте знали да су људи у Чelopeку. Јел то није разлика у Вашим исказима? Он каже, сви су знали, цео Зворник је знао да се дешава?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знали су ван општине, од Владе, од власти, од нас се то крило сигурно, разумете. Ја у Влади, ја као председник, нисам знао, али они су крили, сигурно, разумете, у томе је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли има нетачности код њега у исказу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има, нормално да има, када је он човек рекао да је касније разговарао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас шта је рекао касније, прича да је цео Зворник знао и каже, немогуће, поготово да тако на нивоу целог малог града се то не зна. Да ли Ви кажете да је то тачно или није?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја га нисам тако разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте разумели?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Он је рекао да је био са Пејом и са Вама и да је тада Фадил Бањановић изведен и да га је он возио код Пеје. Када је то било? Ви рекосте, само једном сте били, Мијатовић и Ви, када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то када смо били заједно на првом збору, па када сам ја одвео болесника, а он је остао на збору даље, ја сам Вама то лепо објаснио. Дакле, господин је остао до даљњег, али тврди да сам ја наводно ишао са њим заједно поново код Пеје, што није истина, а што је управо он потврдио, да је он Фадила одвео код Пеје и да су после разговарали, а ја нисам уопште више присуствовао ту. Ја сам дошао у Козлук, поново вратио људе који су ме пратили, онда када су они већ излазили. Управо је потврдио човек оно што сам ја већ рекао. Значи да ја нисам био са Фадилом тада, ни са хоћом, ни са владиком код Пеје, управо били су они, други људи, да нисам био ја, управо је то потврдио. Ја не знам како сте Ви то схватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам шта да схватам, ја слушавам, за разлику од Вас, Ви кажете, нисте слушали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушао сам га да је он одвео Фадила, да ја нисам био приситан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто у његовом исказу, што, можда, није тачно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, наводно да је био само један дан председник Кризног штаба, ту се можда мало не слажемо, то је било све до оснивања Привремене владе, тих пар дана, али то је све било опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули још шта он прича о овим логорима, сабирним центрима, о разменама тих људи, да иду људи да се размењују ка Тузли, неки дописи, јесте чули за овог Светозара Андрића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас лепо, то није предмет.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја молим, председнице већа, молим Вас да Ви предпочите шта је рекао један, шта је рекао други и да онда тачно знамо о чему он говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, он уопште о томе није рекао, а слушао је, па нећемо сада предочавати шта је рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако немате конкретно питање, онда не видим шта радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам питање, ја имам питање. Да ли је тачно, молим Вас, колега, данас је сведок ту.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту нам је оптужени. Значи, ја га питам, да ли је тачно оно што говори сведок, врло једноставно, не знам шта је спорно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, прво ово није предмет ове оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел не желите да одговорите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ја не желим на то да одговарам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за Светозара Андрића, да ли Вам је познат тај човек, он га је помињао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам Вама лепо рекао да сам знао за школу у Каракају, да има у школи Каракај, знао сам, сећам се добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то? Да ли је то пре Челопека или после, не расчистисмо данас? Када је то, да ли Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам појма, верујте, то је већ четрнаест година прошло, да ли је то у пет дана пре, у пет дана касније или је месец, то не могу да се сетим сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још нешто да бисте ставили примедбу на исказ сведока?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро, хвала. Јел имате Ви неко питање или примедбу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ако Ви имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам ја, не знам више ни како се браните, да ли се браните ћутањем или делимично дајете одбрану, делимично? Добро, дођите овде да нам то кажете у микрофон, зато што неће ући у записник. Имате ли Ви неко питање за сведока, да га питате нешто?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам да питам, него имам само једну, само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неку примедбу на оно што он говори, ако немате питања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јел може да буде и примедба што није он рекао, него што је било у овој судници? Питан је од тужиоца, да ли је било више ових или оних. Питам ја сада сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ови, ко су они?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да је тужилац то врло добро дефинисао, то су ови који нису прихватили јединствене заповести и остале ствари у односу на оне који су били под јединственом командом. Чини ми се да је тако, најближе речено је било питање и дефинисање. Питам само овде, док је сведок ту, због тога што је ту, да ли је та подела била једном за свагда или зависно од ситуације те поделе мењале и опредељења људи?

СВЕДОК К: Наравно да се мењало.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве поделе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па те поделе, те поделе и непослушности, поделе у оквиру оружаних формација које су постојале на територији општине Зворника, е о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поделе, на шта?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, поделе оних који су функционисали нормално под командом, у овом случају ТО, после бригаде и оних који ту команду нису прихватили, који су се томе сучељавали и оружаном и заробљавањем и тако даље?

СВЕДОК К: Мени је јасно шта прича, с обзиром да смо били у «истом сосу», па ми је јасно о чему он говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните, мени није јасно.

СВЕДОК К: Ради се о томе, на почетку ово што сам ја рекао, хаос и да је био највећи број јединица на територији општине Зворник, на пример, каква је, ишамарати некога, на пример Пусулу, које није признавао никакву команду, он је водио неки свој рат, сам за себе, а био је ту, није признавао никакву ни ТО, ни власт, нити било шта и таквих је било доста локалних моћника, који су имали већи утицај на ту групу коју су формирали, него што је могао имати ТО или војска. Мислим да је у томе контексту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У томе, управо у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду, када је већи утицај ТО, када је мањи утицај?

СВЕДОК К: У том периоду почетном, у том периоду који се односи на месец април, мај, јуни, у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био већи утицај њих, а када ТО, не разумем?

СВЕДОК К: Читава та три месеца, о којима говоримо, била је врло хаотична ситуација. Ви сте имали јединице, ја могу сада да набројим, не знам ни ја, десет локалних вођа, који није уопште признавао ни ТО, ни војску, него он је скупио у свом селу неку чету и он брани неко своје село, њега не интересује где се дешава, шта се дешава и он распоређује и куд је одбрана и каква и шта је. Хоћу да Вам кажем да је била једна анархија и да је врло мали број људи, јединица, које су се објективно ставиле под команду ТО. Мислим да је у томе контексту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И после бригаде?

СВЕДОК К: Управо то, бригаде.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И због тога је после бригада интервенисала драконски?

СВЕДОК К: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете да нам се изјасните за ово што помиње сведок овог Светозара Андрића? Ви нисте дошли до тога? Он је рекао сада, колега.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја никада нисам рекао да Андрића не познајем, ни један једини пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не схватам овде о чему се ради. Да ли он хоће нешто да каже или неће?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знам, не знам, Ви постављате питања човеку. Прошли пут сте дозволили, прошли пут сте оштећеној дозволили да поставља питања и он је одговарао, човек који Вам није рекао да се брани. Он је одговарао на питања оштећене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја не знам о чему Ви причате? Да ли он прича или не?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је ставио примедбу, Ви сте га позвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, да га питам, да ли има питања, је ли има примедбу? Како онда да третирамо исказ сведока, оно што прича о Вама? Јел то тачно или Ви нећете да одговорите, ето то Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја се бојим, госпођо председнице, у односу на ово што је сада било са Грујићем, да се погрешно разумело, да на један начин Ви одговоре и тврдње сведока разумете, а другачије ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, ја Вас само питам, да ли хоћете да кажете да ли имате примедбе на данашњи исказ или их немате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја немам примедби, у оквиру онога како сам ја схватио изјаву сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате примедбе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Има ли неки други оптужени неко питање или примедбу на исказ сведока, можда везано за ове јединице добровољачке и то? Филиповићу, где нам је Филиповић? Јел хоћете да дођете за тренутак? Да ли се Ви сећате, шта се говорили о саставу јединице «Жуте осе» којима сте Ви припадали, па само везано за то, да ли имате неку примедбу на данашњу изјаву сведока?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Немам примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тачно, да је било више локалних? Ви сте рекли да никада нисте били ни са каквим другим јединицама и да нисте упознали локалне људе, резервисте, нити сте упознали људе који су мобилисани, нити сте чули за неке локалце?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја остајем при ономе што сам рекао, значи, немам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи да ово није тачно што је он рекао?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја не знам, можда је то тачно, али ја знам што сам ја рекао да је то тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ово што је он рекао, да није тачно?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја знам само за једну јединицу, ја сам Вам рекао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ту где сам ја био, у тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже да је у Вашој јединици било више локалних, чули сте шта само сада?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Јесте, било је, било је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нам то нисте рекли када сте давали одбрану?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, нисте ме питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ја могу да знам. Ја сам Вас питала, ко је био у саставу, баш сам Вас питала, ја сам Вас питала, да ли су биле друге јединице и да ли су били локални људи, резервисти? Ви кажете, уопште нисте упознали тако неке, ни они који су мобилисани ту са терена, јесте рекли да није, а он сада каже да јесте, па сада питам шта је тачно?

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Колегинице, извињавам се, једно су резервисти, а једно су добровољци. Ви сте питали јасно, а он Вам је тако и одговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, локалне људе, резервисте, локалне људе, не знам, значи, у било ком својству, људи, Зворничани, да ли су учествовали у «Жутим осама», он каже јесу, Ви сте рекли нису, само Вас то питам да разјаснимо, док је ту сведок?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја не знам да ли су то Зворничани или нису, зато што ја не знам те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да ли се разумемо? Ја сам рекао да је било и Босанаца и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, из којих су крајева?

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нормално да не знам.

СВЕДОК К: Неко ко је са стране, њему су сви са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате Ви да његову одбрану дајете. Хвала Вам, седите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове? Имате Ви питање, извините.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан. Господине, сведок К, у време дешавања, када су дошле те избеглице, кажете да је формирана комисија за прихват и тако тих избеглица. Они су се усељавали у куће. Да ли се сећате, да ли је било неких убистава између себе, између њих, око отимања неких ствари?

СВЕДОК К: Па, било је свега, верујте, било је свега.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли сте Ви случајно дали неки камион Стеви Радићу да превози неку робу, рецимо, Стеви Радићу?

СВЕДОК К: Ја Стеву добро познајем и стотину пута смо на основу његовог захтева ангажовали камион, али не знам на који конкретан случај мислите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам био у некој комисији тамо и коју је Стево Радић потписао. Ради се о томе да су неке, рецимо ствари, донеле одлуку, да ли Привремена влада, да ли, али знам да је потписао Стево Радић, да се ствари, телевизори, фрижидери, замрзивачи, због којих је дошло до тих пуцњава и убистава, између тих избеглица који су долазили, па су отимали, крали, шта ја знам, да се то доноси, рецимо, моја је група имала у Циглани, Црепани, како се каже, код Мише Јовића, а Стево Радић је одредио другу групу, знам да је био плави камион. Па не знам, да ли је то Ваш, ту групу тамо је он формирао, зато ме интересује овај податак, да ли знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли могу ја само да Вам помогнем? Оптужени Славковић наводи да је управо он био на Циглани, где су били ти људи затворени и да су ти људи учествовали ту у раду саме Циглане, а оптужницом се ставља на терет да су ти људи ишли да пљачкају.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Српске и муслиманске куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српске и муслиманске куће, да пљачкају куће, по територији општине Зворник, доносили намештај, белу технику и тако даље, само тренутак и оптужени каже да је имао неку дозволу. Да ли је Вама то нешто познато?

СВЕДОК К: Ја разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За прикупљање таквих ствари? Да ли је Вама познато да су се неке ствари тако прикупљале по некој одлуци?

СВЕДОК К: Тачно је, он је потпуно у праву, сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је у праву? На шта мислите?

СВЕДОК К: У праву је у томе, што знам да је општина Зворник имала, давала је, била је политика, од тих напуштених кућа, било је много напуштених кућа, муслиманских и то, да се прикупља та имовина и све како би се делило овим људима који су долазили из Тузле, из овога, то је општепознато да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука Привремене владе?

СВЕДОК К: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не Стеве Радића?

СВЕДОК К: Па, не знам да ли је Стево Радић, не знам ко је тачно, али знам сигурно, јер знам да је формиран такав магацин који је био у подруму Робне куће, између осталог.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тачно, тачно.

СВЕДОК К: Из кога су после дељене ствари, ово је потпуно тачно.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Господин тужилац има оптужницу против мене у вези, у вези једног дела, те тачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел то значи да како Ви кажете, да је Привремена влада одлучила да се те ствари скупљају?

СВЕДОК К: Па, да, напуштена имовина, напуштена имовина, да се заштити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте онда чули у оптужници стоји да је било пуно пљачке имовине по кућама? Да ли сте чули и за други део?

СВЕДОК К: Нисам прочитао оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вам ја кажем, да ли сте чули да је било случајева?

СВЕДОК К: Било је и злоупотреба, ја не знам тачно, било је и злоупотреба, наравно, било је и злоупотреба и то је тачно да је било пљачке имовине муслиманске, али је тачно и да је Привремена влада организовано прокупљала ту имовину, како би је делила за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да су неки камиони са тим радницима из Циглане, тим затвореницима, ишли да скупљају такве ствари по одобрењу Привремене владе, то што причате, оптужени што пита?

СВЕДОК К: Мислим да је врло могуће, да је то тачно, мислим да је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нама оптужени Грујић каже да уопште никакву одлуку није Влада донела. Шта Ви на то кажете?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сво време, питање је било, Стево Радић, питање није било Привремена влада, први пут се то сада појављује, Привремена влада, Стево Радић потписао њему неку одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је рекао Привремена влада или Стево Радић.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: А сведок је рекао, не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, рекао је, опште је било познато у Зворнику.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Онда у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, колега, немојте. Ако ја имам концентрацију два дана да причам, ја Вас молим да имате. Рекао је Привремена влада или Стево Радић и рекао је, опште је познато у Зворнику.

СВЕДОК К: Опште је познато да је био магацин тих заплених ствари који се налазио, ја знам да је сто-посто био у подруму Робне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисте тако рекли. Рекли сте, опште је познато да је била одлука да се прикупљају те ствари по напуштеним кућама. Немојте сада и Ви овде да ме правите лудом, заиста, ово стварно више нема смисла.

СВЕДОК К: Верујте, није ми жеља, ни најмање, немојте се вређати стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да се вређам, више стварно не знам. Рекли сте, опште је познато у граду да је по одлуци Владе се то прикупљало?

СВЕДОК К: Добро, можете ми опростити ако након два дана стајања овде нешто и погрешим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опростићу Вам, изгледа да једино ја треба да будем сконцентрисана, онда заиста чему, стварно.

СВЕДОК К: Па, Ви сте најодговорнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Зато сам Вас ово и питала, јер сте Ви рекли, опште је познато, ја Вам само наводим одбрану где човек каже да појма нема да се нека имовина прикупљала? То Вас питам.

СВЕДОК К: Ја знам, можда он не зна, ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта значи то, када кажете, опште је познато? Кома је то познато?

СВЕДОК К: Ако има сведока из Зворника двадесет, од њих двадесет петнаест ће рећи да је то тако, да је било прикупљање имовине, ради расподеле људима и могу навести људе за које знам, који су добили ту имовину. Ја знам моја тетка је дошла из Тузле, жена без ичега и да је добила фрижидер из Робне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли Ви чули да постоји писмена одлука?

СВЕДОК К: То сам рекао, то ми није познато, то не знам да ли је постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За писмену не знате?

СВЕДОК К: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате, чија је тачно?

СВЕДОК К: Не знам чија је, да ли је донела Привремена влада, Стево Радић или било ко, не знам то, стварно, нисам учествовао у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам лепо рекао да је донео Стево Радић, да је он и потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо сада дозволили Вама, наравно питање и да расчистимо то док је ту сведок. Добро. Да ли имате још неко питање за сведока?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Он је помињао нешто о Циглани. Да ли ту има нешто спорно за те људе?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, које за Циглану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је сведоку, каже да је било познато да су ту били неки људи и тако даље. Да ли ту има нешто спорно, да сада ставите примедбу док је још време?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам шта је он поменуо, ја ништа нисам чуо шта је спорно у вези мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас, да ли има нешто?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све значи што је рекао је тачно, ништа нисте реаговали? Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим, на мене ништа није ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не на Вас, него на тамо, тај третман људи и то?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Третман људи, шта је било, ја не знам, јер ја сам мало био па сам отишао. Ја знам исказ Гогићевих људи, када сам ја отишао да су они много били брутални и гори него ми, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Има ли још неко од оптужених? Нема нико.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове доласка?

СВЕДОК К: Не тражим, не тражим.

За овим сведок изјављује да не тражи трошкове за долазак у суд и повратак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли у суд. Можете да идете.

СВЕДОК К: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете сада да се изјасните за онај предлог што сам јуче на претресу рекла, везано за ове сведоке?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Добар дан. Пошто сам добио материјал овај јуче, напуњен ми је лап топ материјалом, материјал је урађен у PDF и заштићен је, шифровано, тако да ја не могу то ни да користим, мислим, да га читам, тако да не могу да извучим поједине пасусе, тако да могу да их слажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је скенирано и онда не може да се нађе нека реч, скенирани су материјали тако, ти материјали који нису овде рађени.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: И транскрипти који су рађени овде, исто су у PDF, исто су заштићени. Све што сам добио, све је у PDF.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу да видим то са информатичарима, значи, тај део који не мора да буде у PDF, да Вам буде достављен, тако да Ви можете да претражујете и да обележавате. Добро, записаћемо то. Изволите за ове предлоге.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Предлогу се противим из неколико разлога. Први разлог је што ми није јасно, како ти материјали доспевају до тужиоца, односно до нас. Дакле, ја не видим да постоји било каква, не знам, да ли постоји нека замолница, да ли се води нека истрага, да ли, да ли постоји било шта што доводи до тога да Кантонално тужилаштво Сарајева шаље неке материјале Тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема од нас замолнице, али не знам само да појаснимо, значи, није предлог да ово читамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се противите предлогу да се ти људи позову као лица која евентуално имају непосредна сазнања?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Прво питање је ово, то је питање и тужиоцу, али и Вама, за Вашу одлуку. Зашто? Зато што ове одлуке, односно ови записници, ти што их има, чини ми се, дванаест или тринаест, већ на први поглед, већ на прво читање, види се да су то изјаве које су, практично, преписиване. Ево, ја могу, ја сам овде издвојио да Вам чак прочитам, ту ако имате мало времена, да прочитате и да погледате, видећете да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар не мислите да сам?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, не знам да ли стижете од ових свих других ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ћу, морам да стигнем.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, ево онда да Вам ја укажем на једну изјаву. То је изјава Шемса Брзовића, ево, рецимо, то је трећа страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо изјаве ни читати, ни користити.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хоћу да Вам укажем на то, да је порекло и идеја да ти људи овде сведоче, дубоко сумњива. Ти људи су давали изјаве које су потпуно идентичне. Они чак у зарезима понављају, не знам, ко је где био, ко је шта радио, ред речи у реченици се не мења, у њиховим изјавама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изражавате сумњу у том погледу? Да ли сумњате у њихово присуство догађајима које описују на било који начин?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када то видим, онда у све сумњам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су били присутни?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Апсолутно у све сумњам када видим да су то штанцоване изјаве које нека тамо служба, Кантонално тужилаштво или ко већ, штанцује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо Тужилац води истраге.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Штанцује и доставља нашем Тужиоцу. Погледајте неколико тих изјава, то је све сору, paste, то је све пресликавано, понека реч у реченици се измени, али то је, разумем да људи могу, више људи, наравно, о истом догађају могу да сведоче на исти начин, али сви имамо довољно искуства да је немогуће да два записника настану и да буду идентична и да буде ред речи у реченици идентичан. То је нешто што је немогуће и што дубоко буди сумњу у то како се до овога долази, ко су ти људи и шта ти људи причају, зашто то причају и остало, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет ја да поновим. Да ли сумњате да су они били тамо?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сумњам у све, сумњам и у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо нека имена која су управо предлагали, ево, бранилац, Ђокић, ево управо Хациавдић Адмир, шта каже Кораћ на то? Он је предложен. Па, знам Ви сте га предлагали. И колега Ђокић га је предлагао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Мој став је да сумњам и да се противим. И да, ето, покушао сам да образложим зашто. Овај поднесак од 01.03. има два дела, овај део под Б, то су неки материјали које ја бар нисам имао прилике да их видим, тако да о њима не могу ништа ни да кажем. Али, за овај део, под тачком А.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је документација са овим снимцима и то ћемо видети како ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То немамо, тако да у односу на то се не и изјашњавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам сада питала само за сведоке.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дакле, у односу на ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вам то ни доставила.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, то је моје изјашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко да се изјасни?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се у целости придружујем колеги Петровићу. Немамо нити смо имали намеру да опструирамо било који доказ који ће допринети утврђивању материјалне истине. Не говорим о истини, материјалној истини. Међутим, током доказног поступка, ти докази морају бити верификовани на валидан начин. Овде одмах упада у очи, буквално копирани искази са другим потписима, зарези, тачке и тако даље. Следеће, дајем себи за право одмах да ставим једну примедбу у погледу правца којим доказни поступак иде. Ја сам пре два месеца, још предлагао овом суду, да је неопходно да се саслуша, и то што пре, да би онда утврђивали кључне околности и одлучне чињенице, које овде суд, поставља питања сведоцима у погледу не знам командовања, не знам, у погледу овога, па чак идемо и да претпостављамо и постављамо хипотетичка питања. Зашто до сада није саслушан Вучковић Војин, то је кључно питање, сведок који је официјално био командант «Жутих оса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да ли Ви знате, по ЗКП-у, ко одлучује о редоследу извођења доказа? Предложили сте сведока К, па смо га саслушали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није ми јасно, из којих разлога, Вучковић Војин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада није тема, ја сада питам за ове сведоке.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја предлагем, ово су сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ сте предложили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Удаљени, небитни, Ви нас питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су небитни?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Небитни су, колико Вам је Вучковић Војин битан сведок, круцијалан сведок, командант «Жутих оса», о којима Ви овде расправљате и питате и он још није саслушан као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не бих делила на небитне и битне сведоке, а поготово људе ако су били, као што је овде предложено да имају непосредна сазнања, ако су били.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вам кажем, сведок је саслушан у истрази, као и сведок К што је по нама одмах после оштећених, требао да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, заиста нећемо сада о тим процесним стварима да причамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када ћете га саслушати, зашто до сада није саслушан? Јавно прозивам да га саслушате пре лета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре лета?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пре лета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли Ви неки предлог, односно да се изјасните за ово што сам јуче молила?

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: У свему бих се придружио речима и образложењима својих колега, с тим што бих додао, да везано за противљење, знате, у вези овог случаја Челопек, хашки истражитељи су подоста радили. С обзиром на садржину ових исказа, конкретно, четири њих, пет терете мог клијента. Ја сматрам да то хашким истражитељима који су добро радили, не би промакло, тако да уопште сумњам да су они уопште били на тим местима. Даље, то је један образац, видите, прочитали сте сигурно, где је тотално истоветна садржина тих исказа. Затим, да после четрнаест година се ти сведоци саслушају, да се не саслушавају до сада. Ја сам био 1999. године мобилисан и био сам са 22 човека у истој јединици, ја сада не знам да поновим два имена тих људи, а они до детаља описују неке околности које сматрам да су, иду у прилог овом противљењу нашем да се они уопште саслушавају, јер сматрам да нису били тамо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, та примедба стоји за све сведоке? Четрнаест година је прошло, с тим што није исто ако нешто тако доживите, да се сећате.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја прихватам што су колеге, значи, генерално се противим томе, али ја бих ту једну другу димензију овде да истакнем. Ја се бојим да је врло важна ствар пропуштена код ових потенцијалних сведока. Наравно, Ви ћете одлучити о томе, већ сумњам да ћете уважити ово што ми кажемо, јер видим да се ван неког процеса те изјаве достављају у сред поступка. Бојим се да ћемо доћи у ситуацију да код покушаја препознавања потенцијалних оптужених је њима кроз досадашњи ток поступка већ сугерисано ко је Торо, ко је Пуфта, ко је Зокс, ко је Босанац, ко је Војвода, знате и да ћемо ми доћи у ситуацију процесну, да ћемо само аминовати једно препознавање паушално ван процеса, ван одредби закона, ван нечега што је било потребно урадити у фази овог претходног поступка, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите, у ком току поступка су они могли да виде оптужене, ови из овог предмета?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како у ком току поступка? Ево, лично мој брањеник је педесет пута до сада био на телевизији, у свим новинама, у средствима информисања, знате. Њима су доступне те информације. Видели сте сваки сведок који је дошао овде, продефиловао, он се информисе редовно из новина, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О лику?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И о лику и о свему. Мој клијент је био најмање педесет пута до сада на телевизији, и на филму, и на Б-92. Ја ћу Вам донети снимке, мислим, пратимо ту ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо о овим сведоцима из Тузле.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Говорим зато што су надимци у тим изјавама поредани тако да испада да им је неко то диктирао. Погледајте сами, Пуфта, Зокс, Торо, Војвода, Босанац, знате. И шта ћемо да урадимо? Довешћемо те људе и Ви ћете рећи, јесу то ти? Они ће рећи, јесу то ти. Значи, доћи ћемо у једну ситуацију да заиста радимо како не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви већ знате како ћемо то вршити препознавање?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Знам, зато што све тако радите. Значи, радите, питате, окренете, јел знате Ви некога од ових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да ћемо тако и даље да радимо?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Мислим, ја кажем да, имајући у виду чињеницу да је тим сведоцима то познато, али ја ћу Вам још једну ствар рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам да Ви имате, кажете, да у току поступка, да имате неки податак да су ови људи већ сада?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Има, на основу тих изјава, па, анализирајте те изјаве. погледајте надимке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За лик, за лик?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па и за лик. Они ће препознати њих, за лик, зато што је лик мог браћеника, ја Вам кажем, најмање двадесет пута на телевизији објављен, у средствима информисања, у новинама и свим. Али не, ја хоћу ово због једне друге димензије да Вам кажем. Читао сам, значи, осуђујућу пресуду Дмитру Васиљевићу, из Хашког трибунала, где га два сведока препознају, као лице присутно извршењу кривичног дела. На пет страна тај Хашки трибунал образлаже, не прихвата њихово сведочење, оштећених, Муслиманки неких који су страдали тамо, њихови најближи. Зашто не прихвата исказ њихов. Ја се бојим да се ми тиме уопште не бавимо у овим процесима, да се не бавимо том проблематиком, да ли неко из неких личних или других разлога некога треба да препозна или не препозна, али ако нисмо испоштовали процедуру у току претходног поступка, за ове сведоке бојим се да је то тако пропуштено, да нећемо моћи надокнадити. Ја хоћу ту димензију да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Јел имате Ви претходно за оно претходно питање?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, председнице већа, у погледу доказа. Ви сте саслушали сведока Асима Алића. После тога Ви сте нама доставили записник и још његову изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И објаснила због чега је то тако, тада ми је стигло из Тужилаштва.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, ја бих молио да се утврди датум када је то, да затражите од Тужилаштва када је тај записник Тужилаштво добило. У битним околностима исказ Асима Алића је другачији од онога што је он говорио на главном претресу. На главном претресу је говорио да је мог клијента, да је разговарао са њим, да је мој клијент разговарао. У записнику пред хашким истражитељима спомиње друго лице, не спомиње мог браћеника, никада га није видео, никада није причао са њим и имам основаних разлога да верујем да нам се селективно доставља материјал, да нам се из Хага није доставио. Не знам зашто ова видео касета, којих је то још

стотину докумената овде о којима спомиње, који су предочавани овом сведоку К. Где су ти документи? Зашто нам се не доставе? Ако је достављен предмет, морају се доставити сви докази и не можемо се стално извлачити, сада ће нам ово стићи, сада ће ово из Кантоналног тужилаштва и тако даље. Нека Тужилаштво отвори истрагу за неке предмете ако сматра да је то потребно, али да стварно имамо претрес, јер овај суд ће доћи у један велики проблем, велики проблем са извођењем доказа и са валидностима доказа, данас-сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Разна питања за Тужиоца. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да нема разлога да Тужилац осврће се на те неке примедбе зашто је неко предложио или није предложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, оно питање претходно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току читавог кривичног поступка свака странка у поступку може да предложи и тако даље, ради утврђивања истине, према томе, значи, нема разлога да у том смислу да образлажем, али, иначе могу да кажем да, тачно је, када смо сазнали да се води паралелни поступак пред Кантоналним тужилашвом у Тузли, да смо по потписаном Споразуму између Тужилаштва за ратне злочине у Београду и Тужилаштва Босне и Херцеговине, ступили са њима у контакт и затражили да водимо један поступак, да нама, пошто смо ми већ започели поступак, окривљени ту, да нам дају доказе са којима они располажу, која су они прикупили и они су људи по томе то и доставили. Ја сам оне одабрао које сматрам битним и предложио да се саслушају као сведоци, а изјаве сам доставио да се види на које околности, да не би за сваког писао посебно за шта и како, пошто се та изјава коју су дали пред Кантоналним тужилашвом у Тузли не користи код нас у смислу чл.14. као што се то користе докази из Хашког трибунала, дакле, то би било све јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам у допису и написала, на околности, о чему треба, а не да се чита и да се користи и да се предочавају и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иначе, ја сам срањивао имена и презимена тих људи који говоре о догађајима, да ли су били међу оштећенима, па када сам их пронашао, тако сам их и предложио. Можда неко није, можда, али видећемо када их будемо саслушали овде, односно питати на те околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако будемо саслушавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, ако будемо саслушавали, наравно. Што се тиче изјашњавања о томе да ли ће суд да уради овако или онако, неке процесне радње, ја не бих имао никаквог баш разлога да сумњам у то, да ли ће је извести правилно. Суд закон познаје, ја у то верујем и верујем да ће сваку процесну радњу коју буде извело ово веће, да ће извести по Законику о кривичном поступку, који се може ценити као доказ приликом доношења пресуде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, управо то, селективност. Ми више не знамо ко су темељни основи овога поступка, која је улога Тужилаштва, која је улога суда, ко су странке и тако даље, помешали смо «бабе и жабе» и имаћемо један велики проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите не знамо ко су странке?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имате више врста поступака, има инквизициони, има овај, има онај. Овде се више не зна како то може, ако смо једнаки у главном претресу, па дајте молим Вас да ја као бранилац, исто погледам у Кантоналном тужилашству у Тузли изјаве свих сведока, па да и ја имам могућност селективно и ја да кажем, ја ћу одавде да саслушам пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, када склопите споразум са Адвокатском комором, онда ћете Ви. Ово је споразум на државном нивоу између Тужилаштва Босне и Херцеговине и нашег. Тужилац има овлашћења, Споразум о сарадњи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да прикупља доказе, а ја немам право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да прикупља, он је предложио сведоке.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви изводите овде доказе, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Током истраге, ја нисам имао могућности, и сада би ме неко можда у Лозници ухапсио због ометања или током истраге да сам тражио по хашким правилима, да сам прибављао доказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то мени примедба, колега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имам право по хашким правилима, да кажем, то све што је видео Тужилац, дајте и мени сав тај материјал, да и ја видим, да ли ћу нешто предложити, а Ви мене упућујете на споразум коморе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али шта хоћете од мене, да ја Вама у Тузли? Не разумем, да ја обезбедим, да и Ви имате увид?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тачно, увид у комплетну документацију коју је имало и Тужилаштво, па онда да ми евентуално предложимо, прочитамо шта су ти сведоци рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја први пут чујем за такав Ваш предлог. Ви те што имате предлоге, напишите, па ћемо размотрити шта је у оквиру нашег Закона и ми ћемо то проследити ако имамо законских оквира.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Којег закона?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам, сада први пут чујем такав предлог.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, пола ствари које ми овде спроводимо је неуставно и када буде један коректан Уставни суд, који ће поштовати Устав ове земље, тада ћете видети да је пола ових радњи незаконито. Имам осећај да се овде највише примењује највише Закон о забрани, и то доследно пушења, а сви остали закони су малтене, и бифеа, јер више не знамо која правила примењујемо, Тужилаштво може ово, Тужилаштво може оно. Нека сачека доказни поступак да се изведу сви докази, онда ћете дати нама, пардон, да и ми предложимо. Немојте нам током извођења доказног поступка, да нам дајете поднеске које је Тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је само предлог да се саслушају сведоци. Реците, слажемо се или не и из којих разлога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нам сада уводити овде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Морамо бити равноправни у прикупљању доказа, председнице већа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја сам само хтео да се осврнем на ово што је колега Тужилац уз сво поштовање, наравно, његове улоге, али не могу да верујем да се прави селекција тог материјала, а да ми браниоци, у оваквом озбиљном предмету, не знамо о чему се ради. Можда има неки део тих изјава која нама одговара, знате. У праву је колега Перковић. Ми смо само, значи, на «кашичицу» добијамо нешто, ван процеса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците предлог, који је предлог?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Предлог да нам Тужилац достави сав тај материјал што има, да Вама достави, а Ви нама да дате да ми извршимо увид у то и да Ви као веће тражите од Кантоналног тужилаштва или суда из Тузле, какви се поступци воде, јер

се воде паралелни поступци. Ви ћете видети, ми саслушавамо овде сведоке а бежимо од тога да сазнамо да се против тих истих сведока води кривични поступак у Тузли, па су они у двострукој процесној улози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против ових сведока који су предложени?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте видели сведок којег смо ми саслушали овде, да се води кривични поступак против њега у Тузли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То да, то да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А где ми то имамо документовано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он је рекао да је сведок.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како сведок? Води се поступак кривични против сведока кога ми саслушавамо на исте околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам да мислите на ове из предлога, добро, Ви сте дали предлог. Ево Тужилац нека се изјасни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, нема, селективност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се укине селективност, то је предлог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од материјала који смо тражили ми, односи се само на догађај који се води овде, дакле, не треба ми за догађаје у Горажду, не треба ми за догађаје у Вишеграду, не треба ми, не водим тај поступак. А они су ми понудили да доставе за много других догађаја. Ја кажем, не треба ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у односу на ове догађаје није селективно?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само на догађаје за које ми овде водимо поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не треба ми за друге догађаје. Добили сте све оно што ја имам, ја сам дао, па чак и оно које сте Ви предлагали, видео сам да тај сведок се појављује, наравно, доставио сам и његову изјаву и све остало. Ја мислим да коректније не може да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај са Циглане, Хаџиавдић. Ништа се то одатле не чује. Немојте да коментаришете изјаву његову, то не вреди, ништа. Сви су се изјаснили на ове предлоге? Добро. Значи, знате за 25., 26., 29., 30. и 31. мај, добили сте спискове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже за 25. мај 2006. године, са почетком у 9,30 часова, судница број 1 и за дане 26., 29., 30. и 31. мај 2006. године, са почетком у 9,30 часова, судница број 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за јуни имате термине четири дана, а јули на почетку можда само крајем прве недеље, почетком друге и то је онда крај, пошто онда ми имамо обавезе у другом већу, сигурно после 10., 11. значи закључно са тим датумом. Претпостављам да сте и ви после, јули август, неко је јули, неко је август.

Довршено у 14,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА